GÖTEBORGS
UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.
Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.
Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.
All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.
If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Universitetsbiblioteket

(Bz) Vitt. Lv.

Pris 1 Krona.

TROGEN KÄRLEK

BERÄTTELSE FRÅN NORDAMERIKANSKA FRIHETSKRIGET.

FÖRLORAD OCH ÅTERFUNNEN

TECKNING UR LIFVET.

AF

A. NYHOLM.

STOCKHOLM,
A. NYHOLMS FÖRLAG.

TROGEN KÄRLEK

Berättelse från Nordamerikanska frihetskriget

FÖRLORAD OCH ÅTERFUNNEN

Teckning ur lifvet

TVÄNNE ORIGINALBERÄTTELSER

AF

A. NYHOLM

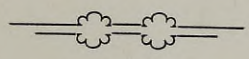

STOCKHOLM
H. NILSSONS BOKTRYCKERI
DÖBELNSGATAN 29

I.
TROGEN KÄRLEK

Den 20 november 18 . . var en bemärkelsedag för kyrkoherde Ulfbergs familj, det var nämligen på dagen 25 år sedan dåvarande komminister Frans Ulfberg förde sin nuvarande maka fröken Lusiana Rosenmüller till altaret för att erhålla kyrkans välsignelse till ett gemensamt lif i gudsfruktan och kärlek. Det var således deras silfverbröllopsdag, Och som dessa gångna 25 åren icke varit störda af några ofridens tunga moln kunde de fira detta heliga minne med en in-

re djup tacksamhet till alla goda gåfvors gifvare, hvilket de äfven icke försummade; icke heller glömde de att nedkalla den Högstes beskydd öfver allt och alla.

Dagen till ära ville de äfven med en enkel fäst sprida litet glädje bland de fattiga i socknen och tillika bjuda sina närmaste vänner att tillbringa eftermiddagen i prostgården. Det var således ovanligt lifligt på prostgården i dag. Klockan två skulle socknens fattiga samlas till middag, och till klockan fem voro gästerna bjudna.

En glad öfverraskning hade redan tidigt på morgonen beredts det vördade silfverbrötloppsparet, i det att deras tvänne söner samtidigt hade anländt till föräldrahemmet. Den äldre sonen, pastorsadjunkten Axel Ulfberg hade tidigt visat håg för det prästerliga kallet, och genom de relationer som fadern ägde avancerade han hastigt framåt. Den yngre sonen däremot, den 23-årige Albin, hade icke, ehuru föräldrarna helst önskat det, kändt någon inre kallelse för faderns ämbete, hvarför han efter aflagd studentexamen ägnade sig för aläkrekallet, och kunde redan glädja

sina föräldrar med att få hälsa honom såsom medicine kandidat.

Obeskriflig var äfven föräldrarnas glädje öfver att se sina förhoppningsfulla söner åter i hemmet.

— Som ni ser gossar, så råder här liten ovanlig brådska i dag; till klockan två äro våra fattiga bjudna.

— Och vi skola vara behjälpliga vid uppassningen, utropade de båda sönerna. Och så började de biträdandet med att aptera sockenstugan till matsal, och som många händer gör ett lätt arbete, var snart så väl salen klädd som borden dukade.

Klockan half två voro alla de inbjudna fattiga på platsen, tjugu till antalet och sedan de intagit sina platser hälsade kyrkoherden dem välkomna, nämde några ord om dagens betydelse för honom och sin familj och då han icke kunde eller önskade att inom sig själf bära denna inre glädje och tacksamhet som han kände i sitt hjärta till konungarnes konung, för all den rika välsignelse som under dessa gånga åren blifvit honom och hans familj tillmätt, var det ett behof för denna hans glädje att se den fattiga hjorden

samlad hos honom denna dag.

— Ja. mina vänner, sorg så väl som glädje tillmätas oss från lifvets urkälla, och det är vår pligt att undergifvet och utan missnöje mottaga såväl det ena som det andra. Lägges oss en börda på, gitves det oss äfven kraft att bära densamma. Att med vårt mänskliga förstånd söka tränga in uti Guds rådslut, för att finna lösningen på lifvets gåta, det är icke allenast omöjligt, ty det heter: »Hitintill skall du gå men icke vidare», det är äfven att misstro den gudomliga rättvisan, och följderna skola blifva tvifvelaktighet, självförgudning och afvikelse från det eviga lifvets oförgängliga allvisa skapare. Hvad är väl det egna jaget; ack mindre än en atom; Människan vill så gärna tro sig vara allt och är intet, och skulle, om hon icke ägde en odödlig ande, äfven blifva ett intet, likt stoftet hon trampar under sina fötter. Men kära vänner, för hvad vore vi då födda hit till denna värld, för hvilket mål vore vårt lif då bestämdt? Endast till boning åt maskar och förintelsen såsom med vår förgängliga kroppshydda en gång skall inträffa. Hvarför då lida

och strida här i världen? Kött och ben kan väl icke vara något eftersträfvansvärdt att underhålla för att ändå slutligen förintas! En människa utan en evigt lefvande ande, ett oskäligt djur som blifvit dresserad att bära kläder. Bort denna hemska tanke, allt vittnar däremot! Ja, människan själf, hennes eget inre, hennes känslor, hennes fröjder och sorger, hennes tärande kval, allt ja allt vittnar emot hennes tillvaro på djurens ståndpunkt- Att på grund af självförgudning förneka tillvaron af en odödlig ande är ett falskt vittnesbörd, förestafvadt af högmodet. Låt blott högmodet falla och sanningen skall lysa som en klar sol och komma förtviflan och ånger åstad. Lögnen slår sig själf med sina egna vapen, varen vissa därpå. Vi skola göra vår plikt, utan att söka efter världens gunst. Gifven Gud äran uti allt och hur än lifvet må gestalta sig så följer eder Hans andes frid, och I ären lyckliga i vissheten af att veta eder Faders vilja och göra den. — —

Efter hållandet af detta tal, bad han gästerna låt sig anrättningen väl smaka.

— Jag önskar och hoppas, yttrade

han, att eder aptit är lika stor som min glädje, och innan ni återvänder till edra hem skall ni komma in till mig.

Tacksammare gäster ha troligen aldrig blifvit serverade vid prostgården än dessa tjugo fattiga. Man såg på denna lefvande tafla af församlingens försakande och ålderstigna medlemmar att förhållandet mellan dem och prästgården var ovanligt godt. Det var icke den rättvise och stränge herden som för världens ögon ville visa en konstlad gästfrihet, mot de eljest bortglömda, utan här visade det sig vara vännen och fadern för den jord han blifvit satt att vårda, och hvarje själ var för honom lika dyrbar såsom gemensamma arfvingar till evighetens rike.

När efter middagens slut de enligt tillsägelse infunno sig uti prostens arbetsrum och där af honom fingo mottaga ett litet extra understöd i pänningar kände deras glädje inga gränser, men deras tårade ögon vid afskedet visade hvad de icke kunde uttala i ord.

— Gud välsigne vårt ädla prosthus, ljödo från deras läppar och hvem som mötte den tacksamma skaran på vägen

till deras mer och mindre aflägsna hem kunde höra deras hjärtans suckan: Gud välsigne vårt älda prosthus.»

Bland de gäster hvilka denna dag vore inbjudna till prostgården befunno sig majoren och riddaren Granskog, bruksägar Lundström, riksdagsmannen, landtbrukaren Enström samt direktören för länets landtbruksskola, doktor Ström, alla med familjer och hvilka utgjorde prosten Ulfbergs närmaste umgängskrets. Dessutom voro inbjudna kommunens tjänstemän, komministen och klockaren var naturligtvis självskrifna.

Ungdomsvärlden var ganska fåtalig; den representerades blott af några ynglingar ännu i skolåldern och några flickor, döttrar till major Granskog och bruksegar Lundström samt doktor Ström. Onekligen intog fröken Lilly Ström första rummet bland ungdomarne, på grund af sitt okonstlade och tilldragande väsen, sitt fagra utseende, och icke minst bennes arderton vårar.

Doktor Ström intog visserligen icke något högre nummer på den ekonomiska rangskalan, men så mycket större rikedom ägde han i sitt personliga värde såsom människa och lärare, och hans

dotter visade sig i allt vara hans trogna afbild, och som modern dog blott ett år efter det hon gifvet lifvet åt dottern ägnade fadern, mer än annars möjligtvis blifvit fallet, all sin lediga tid och arbete på hennes uppfostran, icke uteslutande för salongen utan för hemmet, däruti troget understödd af en kvinlig slägtingt till doktorn, fröken Malm.

Fröken Malm hade genomgått ett högre lärarinneseminarium samt därefter studerat språk i utlandet. Genom en ådragen sjukdom hvilken slutade med lamhet i venstra armen förlorade hon hågen för att taga plats som guvernant, och som doktor Ström samtidigt blef änkling bad han henne komma till honom och åtaga sig hans dotters uppfostran hvilket uppdrag hon med verklig glädje mottog och hon blef icke blott den allvarliga uppfostrarinnan utan hon blef äfven den ömmaste moder för barnet, så att ehuru moderlös, fattades henne likväl icke en moders kärlek.

Ej underligt då om Lilly Ström under en sådan ledning växte upp till ett mönster för ortens öfriga unga flickor. Själf visste hon intet därom, och frågade icke heller därefter, men utom-

stående märkte det genast, och Lilly var vid sina arderton år ännu det okostlade barnet som intet svek kände. Hennes uppfattning af lifvet var hemmet och därefter dömde hon världen.

Men vi återvända till prostgården. Tiden för de inbjudna gästernas ankomst nalkades med stora steg, och redan syntes några slädar på vägen till prostgården, och mycket riktigt, där anlände nu major Granskog, bruksägaren Lundström och riksdagsman Enström. Dessa vore icke väl inkomna förrän alla de öfriga inbjudna, den ena familjen efter den andra anlände och efter ett hjärtligt välkomnande af värden och värdinnan, samt otaliga lyckönskningar och minnesgåfvor till silfverbröllopps-paret intages platserna vid tvänne fästligt dukade bord och var det så ordnadt att gamla och unga plaserade hvar för sig. Såsom värd vid de ungas bord fungerade äldste sonen i huset pastors-adjunkten Axel Ulfberg.

Af de inbjudna fanns ingen som icke kände sig såsom barn i huset, som ordspråket säger, och hvilket förhållande äfven var helt naturligt, då de alla vore samtida med prosten och genom

mångårig sammanvaro och sammarbete i kommunala värf blifvit allt mer och mer införlifvade med hvarandra och således väl kände till hvarandras så väl goda som svaga sidor.

För den uppväxande ungdomen var prosten Ulfberg en varm, ädel och kärleksfull lärare som mer än mången annan förstod att vinna de ungas kärlek och förtroende. För alla var han en trofast vän och för de unga tillika en fader som aldrig försummade att i ord och lefverne vara dem ett lefvande föredöme.

Ej underligt då, att både gamla och unga vore i den gladaste sinnesstämning, alla kände sig såsom en medlem af familjen.

Många vore de tal som höllos till silfverbröllopps parets ära, och vid den tacksamhetens skål som efter deserten föredrogs af prosten å såväl sin som hans älskade makas vägnar, kände sig alla djupt rörda och månget öga fuktades af tårar.

Efter middagens slut och under intagandet af kaffet trakterade pastorsadjunkten gästerna med åtskilliga mu-

siknummer, hvarefter Lilly Ström på uppmaning af fadern föredrog några anslående sångnummer därvid accompangerad af kandidaten Albin Ulfberg.

Den öfriga ungdomen hvilka ännu hörde till barnaåldern; deras ålder varigerade mellan elfva till femton år, var af församlingens klockare inöfvade till en dubbelkvartett, och föredrog nu under sin lärares ledning en del sånger författade af komministern till silfverbröllopsparets ära. Sålunda förflöto timmarna under den angenämaste sammanvaro och minnet af den prostən Ulfberg och hans makas silfverbröllopsdag glömdes aldrig af hvare sig de inbjudna gästerna eller socknens fattiga.

Det fanns likväl tvänne personer som djupare än de öfriga gästerna skule minnas denna fäst, det var kandidaten Albin Ulfberg och Lilly Ström.

Sedan barnaåren voro de fästade vid hvarandra. Nu då de själfva icke vore barn längre hade denna barnsliga känsla gifvit rum för en annan visserligen lika ren och oskyldig — men hvars slutmål är förening för lifvet, det var den allestädes närvarande, den mångbesjungna kärleken, hvars makt lär vara

så stark att den som beröres däraf skall utan minsta obehag kunna trotsa tusen dödar, ja, det var just denna kärlek som hade vaknat hos Albin och Lilly, och likt alla öfriga amatörer på kärlekens område svuro de hvarandra *evig trohet* hvilket lär vara den minsta tiden som medgifves enligt den juridiska kärlekslagen, och enligt samma lag äro äfven alla älskande ofelbara, ja, hvarför icke fullkomliga då alla deras tankar, ord och gärningar endast äro utryck af kärleken.

Denna underbara kärlek som eger den största förvandlingskonst — hvad förmår väl alla världens trolleriprofessorer och magnetisörer mot kärleken, eller säg, hvem, om ej just kärleken, kan förvandla en ful människa, ja, själfva den felande länken, om den funnes, till gudavacker och änglaren, de intetsägande ögonen, till Himmelsglober det stripiga askgråa håret, till guldskimrande lockar, den solbrända halsen, till svanehvit, den otympliga gången till elastisk — och så vidare i oändlighet, ja, allt förmår den trollska kärleken, så länge den är inhöljd i sitt skimmer af poesi. Men akten väl att detta skimmer icke träffas af

prosans blixtar, då strömmar med ens verklighetens störtflod därin och visar den nakna verkligheten, visar mänskan sådan hon är, och komma vi en gång att spegla oss i sanningens spegel så lär bilden icke alltid blifva så vacker. Häraf lära vi således att poesi och prosa måste följas hand i hand på det människorna skall kunna bestå i lifvets strider.

* * *

Det var jul. Denna den kristna världen invigningfäst, och det gifves väl ingen familj med någorlunda ekonomiskt oberoende som icke vid denna årstid bjuder vänner och bekanta till sig, så har det fortgått sedan århundraden tillbaka och så fortfar det ännu.

Major Granskog och bruksägar Lundström hade redan haft sina sedvanliga inbjudningar och nu hade doktor Ström bjudit till nyårsaftonen.

Vi finna dem samlade alla hvilka vore gäster hos prosten Ulfberg på hans silfverbröllopsdag med undantag af pastorsadjunkten Axel Ulfberg, som på grund af tjänstgöring var förhindrad.

Albin och Lilly hade hoppats att blifva förlofvade före hans afresa till hufvudstaden. Men huru komma till detta mål? Albins ungdom tillika med hans ännu långvariga studietid lade stora hinder i vägen därför, och föräldrarna, isynnerhet fadren ville på inga vilkor höra talas därom. Om prostinnan, som såg de ungas oro, med moderlig ömhet framdrog detta ämne, invände alltid fadren: »låt pojken taga sin examen först innan han tänker på giftermål», både han och Lilly hafva god tid att vänta, och därvid stannade det alltid.

Den unga kärleken låter likväl icke så lätt besegra sig af några hinder eller visa råd, »ty trots af allt, den måste målet nå», och så var äfven nu fallet. Hvad som icke lyckades för Albin det skulle lyckas för Lilly.

Doktor Ström ville gärna gå sin dotters önskningar till mötes, men ville icke heller motsätta sig prostens önskan då han ju hade fullkomligt rätt. Nu hade han likväl lofvat Lilly att »medla för deras lycka» som hon sade, och som han inom sig tyckte att barnen lika gärna kunde vara förlofvade som icke, då de ändå älskade hvaradra,

så beslöt han att göra ett sista öfvertalningsförsök hos prosten; och gick sålunda åstad för att uppsöka sin gamla vän hvilken storligen undrade hvad som stod på när doktorn bad honom följa sig in i arbetsrummet.

Det dröjde likväl icke länge förrän han fick kännedom därom, och när så doktorn efter att hafva framlagdt alla skäl för och emot sade:

— Jag tycker nu att bror, om icke för annat, så för vår mångåriga vänskap icke bör lägga några vidare hinder i vägen för de ungas lycka, ty efter deras bedömmande är det just den som står på spel. Om vi som äro gamla ser förhållandena annorlunda så är det de gångna åren som gifvit oss denna vishet och erfarenhet, och således måste vi ju erkänna att ungdom och vishet icke gärna följas åt.

Jag ser därför inga hinder för deras förlofning.

— Men Albin är för ung, och dessutom har han ju sina studier att tänka på. Jag tycker därför att de kunde vänta ännu ett år.

— Så tycker äfven jag, men de unga tycka ej så, och hvarför då för-

länga deras väntan, det är blott att öka oro och ängslan hos dem. Albin är för ung det är sannt, men han kommer att vistas sin mesta tid i hufvudstaden, och hvad studierna beträffar så är jag öfvertygad om att, hvad de icke påskyndas, icke komma de att urarta. Dessutom kära bror äro våra barn oss lika kära, och deras bästa ligga oss närmast om hjärtat, förlofningen skiljer ju icke barnen från oss och det förut dyrbara vänskapsbandet mellan oss blifver än fastare tillknutit.

— Barnens lycka är ju också allt hvad jag önskar och åsyftar, och hvad Lilly vidkommer är hon mig lika kär som vore hon mitt eget barn. Allt hvad jag åstundade med uppskjutandet af förlofningen var endast att Albin skulle blifva mera stadgad, men efter att med verkligt intresse hafva lyssnat till brors argument för och emot så finner jag nu det vara bäst att låta de unga få sin vilja fram.

— Och däri gör bror rätt. Måtte nu detta vårt beslut lända så väl våra barn som oss själfva till välsignelse, detta är min innerligaste önskan.

— Och äfven min, inföll prosten.

Albin och Lilly hade ingen aning om de båda fädernas beslut i den för dem så viktiga frågan. Lilly hade för Albin omtaladt att hennes fader lofadt medla för dem, de fingo dock icke invagga sig i allt för stora förhoppningar, ty prosten var en ädel och vis man som endast af förnuftsskäl önskade uppskjutandet af deras förlofning. Skulle han således icke anse sig kunna gifva efter för deras önskan så vore det blott att undergifvet och med tålamod underkasta sig hans vilja.

De båda unga som hade hört när doktorn bad om ett samtal med prosten, anade genast hvarom frågan gälde och kom deras hjärtan att klappa litet häftigare än vanligt. Prostinnan som märkte denna deras oro sökte med all moderlig ömhet ingifva dem de bästa förhoppningar, men trots detta ömma deltagande från hennes sida förmådde hon likväl icke lugna deras sinnen.

Slutligen varsnade Lilly sin pappa och straxt därefter prosten. Vid endast en blick på fadren såg hon att hans mission lyckats, hvarför hon genast ilade honom till möte, och då han så tog henne i sin famn och kysste henne

samt förde henne till prosten och prostinnan sägande: Se här eder dotter, måtte hon blifva eder värdig, blef hon så öfvervältigad af sinnesrörelse att hon icke kunde yttra ett ord. Och Albin som af sin fader blifvit delgifven resultatet af de båda fädernas samtal blef å sin sida icke mindre öfverraskad och när så prosten yttrade vänd till doktorn: »att har du gifvit oss en dotter som vi älska såsom vårt eget barn så gifva vi dig en son hvilken, vi hoppas med Guds bistånd, skall blifva lika värdig», då bröts förtrollningen hos de unga och med ett »Lilly — Albin», störtade de i hvarandras armar. Sedan det första glädjeutbrottet hunnit lägga sig något omfamnades och lyckönskades de af föräldrarne.

Gästerna som under det denna händelse tilldrog sig började sakna värden och äfven prosten och prostinnan, blefvo icke litet förvånade när doktorn åter inträdde uti samlingsrummet medförande Lilly och Albin samt tillkännagaf deras förlofning.

Blef öfverraskningen stor, så blef glädjen icke mindre och vid den framsatta bålen föreslog majorn de ungas

skål i varmhjärtade ordalag, gifvande dem såsom ett efterföljansvärdt exempel deras egna kära och af alla aktade föräldrar. Han sade:

— Följen blott den kursen och ni skall icke förgås under resan genom lifvet.

När denna angenäma fest var slut och hvar och en återvände till hemmet var det med minnet af ett godt slut på det gamla året. Att de unga kände sig öfverlyckliga behöfver icke att betviflas.

De återstående dagarna före Albins afresa tillbringades af de unga för det mesta i Lillys hem, och var det egentligen de lofvande framtidsutsigterna som af dem diskuterades och planlades. Att några oförutsedda hinder möjligen skulle stöta till togs naturligtvis icke med i räkningen, och så innan någon af dem tänkte därpå kom afskedsstunden med sorg och tårar, löften om bref mycket ofta och ännu mycket mera som endast unga älskande kunna finna upp, ända till skjutsen stod utanför dörren och sedan Albin tagit ett varmt afsked af sina föräldrar och Lillys fader, gifvande dem ett löfte att icke på minsta vis försumma sina studier — så

bar det utaf till fortsatt arbete och med hoppet om en lycklig framtid såsom slutmål. Det var ungdomsdrömmar.

* *
*

Åter har ett år förgått och allting är sig likt med undantag af att Albin erhållit förordnande som amanuens vid Serafimerlazarettet. Hvarje vecka skref han till Lilly och erhöll äfven hvarje vecka bref från heme. Han skref det han hoppades att nästa år hafva undangjordt sina studier, då han genast skulle söka sig någon läkarebefattning. Han och Lilly längtade efter den tiden då de skulle få sätta fötter under eget bord och på detta hopp lefde de lyckliga.

Doktor Ström som önskade att hans dotter skulle få se litet mer af världen än blott den lilla vrå hon nu lefde och rörde sig uti, funderade mycket öfver huru detta skulle låta sig göras. Under dessa funderingar kom han att tänka på sin brorson Thure Ström. Han hade icke träffat honom på många år ty han reste med föräldrarna som helt ung till Paris hvarest han studerade målarkonsten och efter ytterligare

studier i Italien och Tyskland återvände han till Paris hvarest han helt kort efter föräldrarnes död blef kallad till lärare vid Akademien. Tvänne år därefter gifte han sig med en fransyska, dotter till en af Paris' teaterdirektörer och som hon var enda barnet och således ensam arftagare till den ganska stora förmögenheten föräldrarna lämnade efter sig blef Thure sålunda i ekonomisk hänseende helt och hållet oberoende.

Det var på denna brorson han nu kom att tänka och så beslöt han sig för att skrifva till honom om hvad som låg honom om hjärtat.

Efter mycket letande bland gamla brefpackor fick han ändtligen rätt på ett af Thures bref hvari adressen stod: n:o 40, rue de Rome, Paris. Det berodde blott på om han bodde kvar, hvilket han nog gjorde, i alla händelser skadade det icke att försöka, och därmed satte han sig ned att skrifva ett långt och utförligt bref om sig själf och sin dotter samt framstälde slutligen önskan att kunna skicka Lilly till Paris på det hon skulle få se litet af världen

medan hon ännu var ung och fri från husliga plikter.

Efter afsändandet af detta bref afvaktades med nyfikenhet svaret därpå, om det ens skulle komma något svar alls.

Innan fjorton dagar voro tillända kom likväl det efterlängtade svaret med en hjärtlig inbjudan till kusin Lilly att komma till Paris och vistas där så länge hon själf önskade, och tillade Thure:

— Farbror kan gärna göra sällskap, så slipper Lilly resa ensam den långa vägen, dessutom kan det ju intressera farbror att se mitt hem och lära känna min lilla hustru. Adelina är själfva godheten må farbror tro, så att nog kommer Lilly och hon att blifva de bästa vänner. Då jag därtill är i goda ekonomiska omständigheter så utbeder jag att få bestrida alla omkostnaderna för resan och skall jag i nästa bref sända respänningar. Skrif nu snart och låt mig veta när vi kan få glädjen vänta eder hit. Jag riktigt längtar efter eder, samt är icke så litet nyfiken att få träffa kusin Lilly. Adelina sänder äfven sin hjärtliga hälsning och gläder sig redan åt att få eder hit.

— Hvad säger du nu, kär' dotter min, är icke detta en välkommen inbjudan?

— Ack jo pappa, min glädje känner inga gränser, men hvad skall Albin säga när han får veta att jag skall resa ända till Paris. Ack om han vore här ändå.

— Var lugn för Albin, det kan icke annat än glädja honom att du får resa och se dig litet om i världen medan du går här och väntar på framtiden, dessutom är jag öfvertygad om att dina bref äro honom lika kära om de komma här hemifrån eller från Paris. Nästa år vid denna tid har han ju afslutadt sina studier och då lär inga resor ifrågakomma.

— Ja, om detta år väl vore öfver, skulle jag vara ännu gladare, Jag skall nu genast sätta mig ned och skrifva till Albin, jag tycker så förvånad han skall blifva när han får veta att jag skall resa till Paris. Men ännu en sak, du reser väl med pappa, ty jag vill sannerligen icke resa ensam, dessutom är det så lugnt och roligt att vara hos och med dig, att om jag skulle resa ensam hade jag ingen glädje.

— Jag hade visserligen icke tänkt att resa med men uppå Thures vänliga inbjudan vill jag icke afsäga mig nöjet att få ledsaga dig ut i världen och på samma gång, sammanträffa med min brorson, och då därtill kommer att Thure utbeder sig få bekosta resan så vore det högst opassande att afslå ett dylikt kärleksfullt tillbud. Du kan därför i ditt bref till Albin säga att din pappa följer dig, så han behöfver icke frukta att några obehagligheter skall drabba dig på resan.

— Ack hvad du gör mig glad kära pappa, och hvad Albin skall känna sig lugn då han får veta att du är med. Men när skola vi resa?

— Såvida du skall hafva mig i sällskap, kunna vi icke resa förrän i medio af April. Jag måste först ordna om skolans angelägenheter.

— Kära pappa jag väntar gärna hur länge som helst blott jag får dig med.

Prosten och prostinnan blefvo icke litet förvånade öfver att doktor Ström och Lilly skulle resa till Paris, isynnerhet som de aldrig förut hört något nämnas därom. Men efter det doktorn förklarat orsaken, och sedan han för

dem uppläst brefvet från brorsonen, instämde de fullkomligt uti att både far och dotter reste. Det vore riktigt illa att icke antaga en så hjärtlig inbjudan, och hvad Lilly beträffar så är det ju till hennes stora fördel att få blicka sig litet omkring i världen, det blifver alltid någon lärdom att inhämta. Jag gratulerar bror på det hjärtligaste, du framför mången annan behöfver hämta litet hvila från det trägna arbetet, hur snart tänker bror resa?

— Icke förrän i april. Jag måste först ordna litet för skolan, och så kommer väl flickans utrustning att taga sin tid, och därför kunna vi ej gärna hinna förr.

— Ja, ja det förstås och dessutom är det angenämare att resa i april än denna årstid som alltid gör själ för sig att vara kall och kuslig. Jag tycker emellertid hvad Lilly skall känna sig glad.

— Ja det gör hon, men hon känner det på samma gång svårt att aflägsnas så långt från Albin. Hon håller just på och skrifver till honom.

— Vi kunna vara öfvertygade om att Albin skall på det högsta glädjas

öfver att hans lilla fästmö får komma ut och roa sig litet. De komma ju likafullt att brefväxla, och något vidare sällskap af hvarandra hafva de icke för närvarande.

— Ja, så är äfven min åsigt, hvilken jag äfven föreställdt henne.

— Nå ja; vi får väl, hvar för sig söka trösta de kära själarna.

Den tid som nu återstod till afresan var full af lif och verksamhet inom doktorns familj. Lillys utrustning, om än icke stor, skulle dock vara af beskaffenhet att hon utan klander kunde uppträda i en världsstad. All denna omsorg hvilade på fröken Malm, hvilken äfven var vuxen detta kall.

Albins förvåning öfver att hans Lilly skulle företaga en så lång resa var icke af det minsta slaget, men som han af hela sitt hjärta önskade henne all den glädje som kunde beredas hans käresta, och när därtill kom att hennes fader skulle åtfölja henne så kunde han intet annat än på det högsta glädjas däröfver naturligtvis med många förmaningar om flitig brefvexling.

Dagen för afresan nalkades, endast trenne dagar ännu att vistas inom hem-

mets lugna härd. Dessa dagar användes till afskedsvisiter, den sista visiten gälde hennes blifvande svärföräldrar och skiljsmessan från dem var äfven svårast. Prostinnan hade all möda i världen för att kunna lugna hennes upprörda sinne. »Hade jag vetat att det skulle blifva så svårt att skiljas från alla mina kära här hemma, hade jag bestämdt sagdt nej från början», yttrade Lilly med gråten i halsen. Nu kunde det ej ändras, och efter otaliga omfamningar, kyssar och snyftningar, tog äfven detta afsked ett slut, och så bar det åter ut mot hemmet, hvarest hon, så fort hon väl hunnit inom dörren och fått kappan och hatten af sig, kastade sig på en soffa och föll i en konvulsivisk gråt som icke upphörde förrän hon somnade. När hon åter vaknade var det värsta öfver och så småningom återfick hon sitt vanliga glada humör samt deltog med stort intresse i packningen af deras resefekter. Kl. sju följande morgon skulle de lämna hemmet.

I bref från brorsonen hade han yttradt att när de afreste från Hamburg så skulle de telegrafera till honom på

det att han kunde möta vid framkomsten till Paris. Efter tvänne dagars uppehåll i Hamburg anträddes resan till världstaden vid Seinen och att denna resa, isynnerhet för Lilly, var af angenämaste slag, därom vittnade hennes glada utrop vid allt nytt som uppenbarade sig under vägen, och när tåget vid älfvatiden på aftonen anlände till Paris önskade hon att resan varit dubbelt så lång.

Så snart de hade stigit ur kupén, kom Thure emot dem och önskade dem välkomna, i det han sade:

— Jag kände genast igen farbror på det kort jag äger.

— Ja här har du oss nu min kära gosse och tack skall du hafva för din vänliga inbjudan. Jag hoppas att du icke gör dig alltför känbara uppoffringar, det kostar minsann att bjuda så långväga främmande.

— Ett så värderadt främmande som farbror och kusin Lilly besöker en sällan och aldrig har några anförvanter gästat vårt hus sedan jag blef gift, och hvad omkostnaderna beträffar skall farbror icke nämna något därom. För att riktigt lugna farbror i den vägen, så kan

jag säga att hvad jag till vårt gemensamma nöje depenserar endast är en del af vårt öfverflöd, om jag så får yttra mig. Förutom den förmögenhet min hustru medförde i boet äger jag själf en indräktig befattning vid Akademien, så har farbror hittills haft några betänkligheter, är bäst att genast låta dem fara, men kom nu så skall jag följa eder till vagnen, och så låt mig erhålla kollymärket å reseffekterna, så skall jag ställa om att sakerna blifva hemförda. Jag känner naturligtvis bättre till förhållandena här såsom varande bofast.

Sedan han väl fått sina släktingar i säkerhet i vagnen, gick han för att ställa om resgodset, hvilket icke tog särdeles lång tid, och så bar det af mot hemmet, hvarest Thures unga maka väntade släktingarna med supé, hvarvid, doktorn till ära, det högtprisade svenska smörgåsbordet icke saknades. Så fort hon fick höra vagnen stanna utanför porten, gick hon ner för att möta dem, och vid det hon blef varse Lilly, slog hon, utan att afvakta någon presentation, sina armar omkring henne

och kysste henne samt önskade dem båda hjärtligt välkomna.

— Vi skola nog blifva goda vänner, yttrade hon på svenska till Lilly, som blef högeligen förvånad öfver att få höra sitt hemlandsspråk uttalas så korrekt af ett fruntimmer, som aldrig varit i Sverige, hon kunde icke underlåta att kläda dessa sina tankar i ord. Med ett hjärtligt småleende och pekande på Thure, sade hon:

— Ni bör icke vara så förvånade öfver, att jag kan tala något svenska, ty där står min läromästare, det är allt hans förtjänst.

— Men så är det ock min mest uppmärksamme lärjunge, inföll Thure.

Såväl doktorn som Lilly blefvo djupt rörda öfver denna okonstlade öppenhjärtlighet, som här mötte dem, och redan från första ögonblicket hade unga fru Ström eröfrat Lillys hjärta.

Min käre brorson, yttrade doktorn, efter det att de första angenäma känslorna hunnit lägga sig något, du är verkligen att på det högsta gratulera. Den lifvets lycka, som dig är gifven genom vinnandet af en så ädel och tillgifven maka som din hustru, är af ett

så högt värde, att människotunga ej kan nämna dess pris. En större lycka kan icke vederfaras oss människobarn än ägandet af ett frid- och kärleksfullt hem.

— Farbror har fullkomligt rätt, och både jag och Adelina känna oss såsom de lyckligaste bland alla lefvande varelser, och genom att nu hafva Farbror och Lilly här har denna lycka blifvit ännu mer förhöjd. Måtte Ni bara icke få hemlängtan alltför snart. Här är, som farbror vet, mycket att se och beundra i synnerhet för Lilly, som nu är ute för första gången. Därtill gifves det för henne ett ypperligt tillfälle att få fullkomna sig uti det franska språket. Adelina skall blifva henne en god lärarinna.

— Efter hvad jag redan nu erfarit, lär ingen hemlängtan så snart inställa sig. Jag för min del måste dock inom viss bestämd tid återvända. Jag är, som du vet, föreståndare för länets landtbruksskola och måste naturligtvis sköta tjänsten framför nöjet. Jag har emellertid tagit mig tjänstledighet under fyra månader, hvilken tid jag med verkligt nöje vill blifva eder gäst, och hvad

Lilly beträffar, så får hon gärna, och för så vidt ni själfva finna nöje däraf, stanna något längre, det är ju till flickans stora fördel, ty allt hvad som en ungdom kan få inhämta är ett räntebärande framtidskapital.

Under det de båda herrarna sålunda samspråkade med hvarandra, hade unga frun tagit Lilly om hand och förde henne till sitt rum, ordnadt med lyx och smak.

— Detta, min kära Lilly, skall vara ditt residens, så länge du är här, och det hoppas jag skall blifva mycket länge, men säg mig nu, min kära flicka, hur tycker du att jag talar ditt modersmål? Thure har varit min lärare och jag hans förtjusta lärjunge.

— Du talar riktigt väl svenska. Jag kan ej förstå huru du älskade Adelina kunnat lära dig att få ett så korrekt uttal. Jag har visserligen lärt mig franska språket, men hvad uttalet beträffar, så riktigt skämmes jag.

— Ack, kära Lilly, det blir nu lätt afhjälpt, ser du hvarför jag är så hemma uti det svenska språket, beror därpå, att Thure och jag dagligen samtala på det språket, och som du vet, öfning

ger färdighet. Detta skall du äfven få besanna med det franska språket, om en à två månader är du en välbeställd liten fransyska.

— Jag skulle blifva ofantligt glad, om du sade sannt.

— Därom kan du vara förvissad. Men nu är det tid att du och farbror få gå till hvila. I morgon, min älskling, skola vi börja roa oss med att taga staden i betraktande. Försök nu att göra det så hemtrefligt som möjligt åt dig. Är det något du önskar, så säg blott till. Du måste lofva mig att vara här, såsom du är van hemma.

— Ack, du lilla rara Adelina, hvad skulle väl nu fattas mig. Jag kan icke säga dig hur glad och lycklig jag känner mig. Ack, Adelina, hur svårt skall det icke kännas, när jag en gång skall skiljas från dig, det blir en riktig sorgedag.

— Tyst, älskling, tala icke därom, innan du väl hunnit hit, det skall blifva långt till den tiden, var säker därpå, men godnatt med dig nu, du ros från no danskog, och sof lugnt, till dess jag väcker dig i morgon.

— Ja godnatt med dig kusin, inföll

Thure, som just passerade förbi dörren. Farbror hälsar och säger detsamma, han har redan lagt sig, ty han var trött. I morgon träffas vi åter med stärkta krafter, hoppas jag.

Snart somnade äfven Lilly och fördes af morfei armar till drömmarnas rike, men icke var det om Frankrikes stolta hufvudstad med alla dess nöjen och frestelser, som hon drömde. Nej; hon fördes åter till höga norden, till hemmets leende dalar, där hon vid Albins sida vandrade fram och åter i den stora allén, som sträckte sina väldiga trädkronor ända från stora landsvägen och upp till landtbruksskolan. Hvad de talade med hvarandra fick blott de åldriga träden lyssna till, men att det gälde deras kärlekslycka, därom vittnade deras af öfverjordisk sällhet strålande anleten. Ack, hvad brydde de sig väl om världen, blott de ägde hvarandra. Ja, hon lefde så in i drömmen, att då Adelina klockan $^1/_2$10 på förmiddagen kom in för att väcka henne till kaffe, så svarade hon, ännu icke fullt vaken »vänta min Albin, jag kommer genast». När hon så fick ögonen upp och såg Adelina stå vid sängen,

erinrade hon sig först hvar hon var, och litet förlägen öfver att hafva legat så länge sade hon: Ack hvad jag sofvit godt, men kära Adelina du får icke låta mig sofva bort tiden på detta sätt.

— Du var så trött, min ängel, och jag ville icke störa dig. Nu skulle jag just se till, om du var vaken, och fick så höra dig nämna ett namn, Albin tror jag det var, det måtte vara någon du drömt om. Du har väl någon hjärtans kär i höga norden, som kanske väntar dig.

— Ack ja, min egen lilla Albin, min trolofvade, men det är sannt, du vet ännu icke utaf, att jag är förlofvad sedan ett år tillbaka med yngste sonen till prosten i vår församling, ack, du kära lilla Adelina, du kan ej tro så hjärtegod och snäll han är min lille Albin. Vi äro också uppväxta barn tillsammans.

— Det tror jag visst, du lilla toka, ty om han äfven vore en tyrann, så skulle han genom dig blifva en ljusens ängel, men oafsedt detta så är jag fullkomligt öfvertygad om, att din Albin är ett enastående exemplar af unga män, ty i motsatt förhållande skulle

han icke kunnat eröfra ditt lilla hjärta. Men nu mitt hjärta får du icke ligga längre, ty din pappa och Thure vänta på dig, vi skola nämligen fara ut och bese staden, sedan vi intagit vårt kaffe.

Snart var Lilly i ordning, och sedan kaffedrickningen var undangjord, företog hela sällskapet en utfärd i staden. Lilly, som med undantag af Hamburg, hvarest de på resan till Paris vistades tvänne dagar, aldrig kunnat drömma om något dylikt, som nu öfverallt mötte hennes blickar, var förtjust, tidt och ofta hördes hon äfven utropa: O, så vackert! och därtill hade hon skäl, ty hvilken ung flicka skall väl icke känna sig hänryckt öfver sin första vistelse i modevärldens sköna hufvudstad, det stolta Paris, och Lilly var härvidlag naturligtvis icke något undantag från öfriga Evas döttrar.

Liknande utfärder företogos nu för hvarje dag, och alltid var det något nytt, för hvilket Lilly uttryckte sin beundran.

Vänskapen mellan Lilly och Adelina blef med hvarje dag allt djupare och djupare, ja, till slut kunde den ena inte uträtta något, utan att den andra

var med eller tillfrågades, och Thure sade ofta skämtande, att vore Lilly en man, så hade han varit svartsjuk för längesedan.

De båda väninnorna hade naturligtvis inga hemligheter för hvarandra, hvadan Adelina snart ägde Lillys fulla förtroende angående hennes lilla kärlekssaga, också var hon äfven Lilly en tröstande ängel under de stunder, då längtan efter hennes Albin blef alltför stark. Hvarje vecka skref hon till sin hjärtans kär och förtäljde om sina nöjen, sina släktingar, i synnerhet väninnan Adelina, som hon icke kunde nog berömma, samt till sist hennes innerliga längtan efter sin Albin, ja, hvarje bref var en fullständig beskrifning på allt hennes görande och låtande, och allt var beskrifvet med de mest okonstlade färger såsom i barndomens oskuldsfulla dagar, och Albins svar, som regelbundet kom hvar åttonde dag, andades alltid samma rena känslor. Hans glädje öfver att hans älskade Lilly i fru Ström erhållit en trofast väninna och att hennes släktingar voro så utmärkt vänliga och deltagande och sålunda i hög grad bidrogo till hennes trefnad, kunde han

icke nog tolka, han bad Lilly till herr och fru Ström framföra sitt hjärtas varmaste tack, och hoppades han att en gång i framtiden blifva så lycklig att personligen få trycka deras händer.

På detta angenäma sätt hade redan tvänne månader förflutit, sedan Lilly kom till Paris. Då inträffade en händelse, som med ens spred sorg och förtviflan inom den hittills af världes oro oberörda familjekretsen. Doktor Ström hade bevistat en landtbruksfest några mil från Paris, och under hemfärden, hvilken företogs på efternatten, förkylde han sig så häftigt, att han, trots den utmärktaste läkarvård, afled inom tvänne dagar.

Lillys sorg öfver sin älskade faders bortgång var gränslös, hur mycket än de båda vännerna, som djupt deltogo i hennes bittra sorg, sökte trösta henne, så ville likväl icke sorgen lägga sig, hon kunde endast gråta. Adelina blef slutligen själf tröstlös för all denna djupa smärta, i synnerhet när hon såg sin vanmakt att icke på minsta vis kunna skingra Lillys förtviflan, och så hade det fortgått i nära en månads tid — till de båda släktingarnas största oro

för Lillys själstillstånd. Hvad som äfven bidrog till den djupa sorgen var att Lilly icke under hela denna tid erhållit något bref från Albin, ehuru hon skrifvit och berättat honom om det svåra slag, som träffat henne. Hvad kunde väl orsaken vara, denna tanke fördystrade än mera hennes förut så sjuka sinne.

Slutligen anlände ett bref från Albin, hvari han på det djupaste beklagade den svåra sorg, som så oväntadt drabbat oss båda, kunde jag, skref han vidare, hade jag redan varit hos dig, min älskling, för att gemensamt med dig dela den bittra sorgen, och vår kärlek skulle fortare än nu är händelsen genombryta de sorgens och saknadens blytunga moln, som nu med all dess styrka hvilar öfver dig, min älskling. Du är likväl, hvilket är mig en glädje att veta, hos släkt och goda vänner, som, jag är förvissad därom, icke lämna något oförsökt för att skingra din sorg. Ja, min älskade Lilly, om vi än förlora allt på jorden, så hafva vi dock vår kärlek att bygga på, det är en grund, som icke störtar samman, ty när vi här på jorden komma till slutet,

så följer fortsättningen på andra sidan grafven.

Orsaken till att du så länge fått vänta på bref från mig är den, att jag skulle resa till Vesterås för att vikariera för en yrkesbroder under några dagar, men straxt efter framkomsten sjuknade jag själf, troligen genom en under resan ådragen förkylning. Mina ögon blefvo inflamerade, så att jag måste ligga i mörkt rum. När jag sedan blef så återställd, att jag kunde resa, återvände jag till Stockholm, och där fann jag dina bref väntande på mig. Du kan icke ana, med hvika känslor jag läste dess innehåll. Jag blef så slagen af förvåning, så djupt sorgsen i mitt sinne, så full af oro för dig, min älskade Lilly, att jag icke kunde svara samma dag, se där orsaken hvarför du fått vänta på bref. Nu, min älskling, måste du lofva mig att icke så helt hängifva dig åt sorgen, så att äfven du går bort, låt en tanke ila hän till mig, och hoppet, som hittills varit vår ledstjärna, skall åter gjuta sin helande balsam i våra sorgsna hjärtan och gifva oss krafter att genomgå de pröfningar, som en mild och kärleksfull försyn kan

hafva tillämnat oss. Skrif nu genast, om blott några rader, så att jag får läsa ditt älskade hjärtas språk, får höra att du lefver och hoppas såsom din Albin.

Efter mottagandet af detta bref syntes Lillys sorg något aftaga, hon började så småningom meddela sig med vännerna, och när Adelina föreslog, att de skulle gå ut och gå litet, så var hon villig därtill. Hon läste Albins bref flera gånger om dagen, och efter hvarje gång var det som en stråle af nytt lif börjat pulsera genom hennes ådror, kinderna återfingo sin friska färg och ögonen deras förra glans, ja, allt började blifva sig likt igen, endast ett stilla vemod visade, att det förlorade, den älskade fadern, icke återkom.

Underrättelsen om den allmänt afhållne doktor Ströms död väckte allmän bestörtning bland hans många vänner, och i prostgården blef det en djup sorg, när den oväntade jobsposten anlände. Kärleksfullt var äfven det deltagande, som genast ägnades den faderlösa dottern. Hon är ju äfven vår dotter, och hon skall nu hafva sitt hem här, yttrade prostinnan med tårfylda ögon.

Ack, det kära, kära barnet, hvilken stor sorg har icke drabbat henne, och därtill i ett främmande land.

— Ja, det är sannt, min kära gumma, den förlust hon lidit är oersättlig, dock måste vi tåligt vara undergifna Guds rådslut. Jag skall nu genast skrifva till vår stackars Lilly, nu mer än någonsin är hon i behof af tröst och kärlek. Till Albin skola vi likväl icke nämna något, förrän han blifvit någorlunda återställd till hälsan, stackars gosse, äfven han skall känna sorgen djup. För Lilly vill jag icke heller nämna något om hans sjukdom, ty om än godt hopp finnes för hans tillfrisknande, skulle ändock denna underrättelse under nuvarande förhållanden ytterligare öka den kära flickans förut tillräckligt stora sorg.

— Jag delar i allo dina åsikter härom, men säg mig, hvem skall utreda boet, är något därom bestämdt?

— Icke som jag vet ännu åtminstone. Fröken Malm har ingenting yttrat därom. Jag skall emellertid skrifva till brorsonen och höra, huruvida några närmare bestämmelser blifvit gjorda af vännen Ström, innan han afled.

— Glöm icke att på samma gång fråga, om vi få vänta Lilly hem, och i sådan händelse när vi få vänta henne.

— Ingenting skall glömmas, min lilla gumma. Jag vill nu genast skrifva både till Lilly och brorsonen, jag tror jag skall hinna brefven färdiga till postdags.

Prostens bref till Paris anlände midt under Lillys djupaste sorg, då ingen möjlighet fanns att kunna trösta henne, och då brefvet till henne icke handlade något om hennes Albin, glömde hon, uti sin förtviflan, snart bort detsamma, först efter det hon fått bref från Albin kom hon att tänka därpå.

Af hennes svar till sina blifvande svärföräldrar kunde de se och förstå den djupa smärta, som lägrat sig öfver hennes själ, på samma gång som hon lade den mest ömma dotterskärlek i dagen. Den gamla prestfamiljen led djupt af hennes sorg, och frånvarande som de voro, kunde de icke bringa henne den tröst, hvaraf hon var i stort behof. Vi kunna endast öfverlämna henne uti Guds beskydd. Endast genom honom kan hon finna ro, sade prostinnan, som ville synas lugn, ehuru

tanken på Lilly kommit sömnen att vika från hennes läger, hon som alltid sof så godt, hvilket var ett stort behof för henne såsom varande klen till hälsan. Nu hade hon icke fått en blund i sina ögon på flera nätter, och prosten började ängslas öfver följderna, men hon gaf honom alltid lugnande svar, och så småningom blef hon åter sig själf såsom förr. Att sorgen likväl tryckt sin stämpel på det åldriga paret kunde icke undgås att observeras af hvar och en, som umgicks i prostgården.

Brefvet från brorsonen redogjorde i minsta detalj för farbroderns sjukdom och död, hans omtanke om Lilly och hennes framtid. Denna oro skingrades dock, då vi uttryckte vår önskan att få behålla Lilly som en syster. Tanken på hemmet och den kära prostfamiljen följde honom till det sista. Min stackars kusin, som allt sedan farbrors död varit sjuk till både själ och kropp, börjar nu åter komma i jämnvikt till vår stora glädje. Till utredningsman för sterbhuset förordnade farbror major Granskog, till hvilken jag redan skrifvit. Så snart Lilly blir så mycket sig

själf, att hon kan deltaga något uti hennes familjeangelägenheter, skall jag åter skrifva.

Detta bref hade ett välgörande inflytande på prostgårdsfamiljen, som nu, då de erhöllo underrättelse om, att Lilly så småningom började lugna sig, icke längre behöfde vara alltför oroliga öfver hennes själstillstånd. Allting återtog nu sin vanliga gång, Den djupaste smärtan var skingrad, och ljusa skyar började bryta sig väg genom de nu en lång tid hopade svarta molnen.

Major Granskog hade med största samvetsgrannhet utfört den aflidne vännens uppdrag. Lilly hade bestämt, att om resultatet af bouppteckningen, efter sedan boets skulder blifvit godtgjorda, skulle visa något öfverskott, detta då skulle tillfalla fröken Malm, själf ägde hon allt hvad hon behöfde hos sina släktingar i Paris, så att ingen behöfde vara orolig för hennes skull.

Uti prostgården hade fröken Malm blifvit erbjuden en fristad, och som tillgångarna efter doktor Ström, emot all förmodan, då han själf icke ägde någon personlig förmögenhet, vida öfversteg skulderna, kunde fröken Malm således

med lugn motse slutet af sin gagneliga lefnadsbana. Dessutom förblef alltid Lilly henne en trofast och tacksam fosterdotter, som aldrig glömde vare sig pliktens eller kärlekens bud.

* *
*

Slafveriets tillintetgörelse. Det Amerikanska befrielsekriget var utkämpadt. Det var en ädel strid, ty det gälde människofrihet. Att krossa de förtrycktes bojor, att kunna säga dessa arma olyckliga, hvilka, ehuru skapade till människor, likväl stodo på djurens ståndpunkt, ja, oftast därunder; — »Ni ären fria medborgare, gören hvad eder lyster. Ni ären friköpta och betalda med hundra tusentals af varmhjärtade medmänniskors blod. Frihetsvänner från alla världens kanter hafva skyndat hit för att offra sig för eder, ja, för människokärlekens rättvisa sak. Vi hafva segrat. I ären fria. Glömmen ej, att den jord, Ni trampar, är genomdränkt af martyrers blod, martyrer för en helig sak, människans frihet. Slafven är dödad, och ur denna död har den fria människan uppstått, förgäten icke detta

och handlen som fria rättänkande medborgare. Glömmen aldrig, att medborgare från hela den civiliserade världen här på denna nu segerdruckna jord stridit och lidit för detta mål, det enda som är människan värdigt att föra svärdet för, glömmen icke detta.»

En vacker eftermiddag i Oktober månad sutto på ett kafé vid Washington Street i Washington några män pokulerande och samtalande öfver det nu lyckligt slutade frihetskriget, hvilket de alla deltagit uti, och med undantag af en af dem hade de lyckligt undsluppit all fara, men därför icke varit mindre verksamma. Deras post var vid ambulansen, och att döden oftast lurar där så väl som annorstädes, det hade många af deras kamrater fått erfara. Lyckan hade likväl stått dessa män bi, med undantag af en ung svensk, som i sista drabbningen fick sin vänstra arm bortskjuten straxt ofvan armbågen. Den var visserligen ersatt med en konstgjord, men icke förty så var han en invalid, och tanken på framtiden började trycka hans sinne. Denne man var doktor Albin Ulfberg.

Så snart Albin fullgjort sina exa-

mina, arbetade han energiskt på erhållandet af något förordnande, som kunde sätta honom i tillfälle att gifta sig med Lilly. Han skulle vilja arbeta dag och natt för att bereda hennes lycka. Ödet var honom likväl icke bevågat, och hur han ansträngde sig, lyckades intet. Han hade äfven tänkt att slå sig ner som praktiserande läkare i någon småstad, men som han därtill icke kunde anskaffa några penningar och fadern icke ägde något kapital förutom sin lön, hvilken han nu äfven måste dela med sig till sin adjunkt, då han på grund af ålder och sjukdom icke vidare kunde tjänstgöra, så måste han afstå äfven från detta hopp.

Uti hvarje bref till Lilly väckte han nya förhoppningar till lif, slutligen såg han sig själf hopplös och var nära förtviflan, det var då tanken kom öfver honom att resa till Amerika för att deltaga i det stora frihetskriget. Kanske lyckan skulle vara honom mera huld uti det främmande landet. Jag skall strida för min lycka, sade han till sig själf, och så skref han till Lilly, att han kommer att resa bort för en tid. Hon skulle icke vara orolig, han

skulle skrifva så fort han kunde. Till föräldrarna skref han detsamma, han visste, att om han meddelat dessa sina kära, hvad han ämnade företaga, så hade de afrådt honom, och detta ville han nu förekomma.

Så fort han anlände till Amerika, anmälde han sig såsom frivillig och blef på grund af sitt yrke beordrad till ambulansen, hvarest han rätt fort avancerade. Lyckan syntes nu gynna honom, då i sista drabbningen, just när han sprang fram på slagfältet för att draga undan en sårad högre officer, en kula kom och tog bort hans arm.

Uti förhoppningarnas värld, som han hittills lefvat, hade aldrig någon tanke fallit honom in att han, likaväl som tusentals andra, kunde träffas af en kula, blifva lemlästad eller invigd till döden. Det var icke öfvermodet, som var orsaken därtill, nej, det var för Lilly han stred, arbetade och led, hoppet att snart få äga henne för alltid hos sig var allt som upptog hans tankar. När nu olyckan träffade honom, var det som om han vaknade från en dröm. Nu lefde han i den kalla nakna verkligheten, såg sina förhoppningar

grusade, sina sköna framtidsdrömmar tillintetgjorda, målet för all hans sträfvan oupphinneligt. Att hinna till lyckans tempelgård och vid själfva ingången störtas ned, ned i de besvikna förhoppningarnas afgrund, det är tillräckligt verkande orsaker för hvarje människa med hjärta och känsla att kläda sin själ i dysterhetens mantel.

Det var således ej underligt, att, då de öfriga åf sällskapet med lif och lust deltog i det allmänna krigssamtalet, Albin Ulfberg förblef en tyst och ointresserad åhörare. Slutligen yttrade en af sällskapet, en fransman, och äfven han ägnande sig för läkarekallet:

— Nu, min bästa broder Ulfberg, hvarför så dyster, hvad skedt är kan icke hjälpas. Du är i alla händelser en lycklig man, den blessyr du fått är ärofull, den bär vittne om ditt mod, ja, den visar, att du med en del af din lekamen offrat dig för mänsklighetens stora sak — slafveriets tillintetgörelse. Bort därför, broder, med alla sorgsna tankar, och Ni, mina herrar och stridskamrater, låtom oss dricka ett glas för hjälten, läkaren och vännen Albin Ulfberg.

— För hjälten, läkaren och vännen Albin Ulfberg, ljöd samtidigt från allas läppar.

— Jag tackar eder, mina herrar, för denna hyllning. Dock beder jag få tillägga, att den i lika hög grad återfaller på eder själfva, fast lyckan, såsom min vän nyss nämnde, i förbifarten medtog en af mina armar såsom ett minne. Att jag vid tanken därpå finner min ställning mindre angenäm bör icke förundra någon. Mitt yrke är ju läkarens, och hvad i all världen skall en läkare utföra med en arm. Förhållandena äro för närvarande så nya för mig, att jag ännu icke hunnit sätta mig in i situationen. Jag vill likväl följa vännen Charles Tiffens råd och söka bannlysa dysterheten, som icke uteslutande har sin grund i armens förlust.

— Det tillkommer oss, inföll Charles Tiffen, som segrande stridit för frihetens stora sak, att lika segrande strida för vårt eget jag. Människans framgångar äro beroende af hennes mod och uthållighet, att kapitulera är hennes undergång, därför skall vårt valspråk vara: »Segra eller dö».

— Ja, »segra eller dö», ropade alla i korus.

Efter ytterligare ett par timmars pokulerande blef tid för uppbrott, och sedan löften tagits och gifvits om ett snart återseende, togo de afsked af hvarandra och gingo hvar till sitt. Charles Tiffen och Albin Ulfberg följdes likväl åt, då de hade samma väg. Under det de sålunda gingo vägen fram, utbytande tankar om det nu afslutade blodiga kriget, frågade Charles Tiffen: »Hvar bor du Ulfberg? har du det icke vidare trefligt, så kan du gärna taga bostad hos mig, jag har en släkting här, Mr Rende, sekreterare vid franska legationen härstädes. Han är gift, har en älskvärd hustru men inga barn, och är för öfrigt den trefligaste sällskapsmänniska man kan tänka sig. Jag disponerar tvänne rum i denna älskvärda familj och afstår med nöje det ena till dig, så länge du trifves och ämnar att stanna här.»

— Detta anbud antager jag med glädje. Jag bor för närvarande på hotell Washington, men finner det icke vidare trefligt där, hvarför jag med tacksamhet accepterar ditt tillbud, och

skall jag redan i morgon förmiddag infinna mig.

— Godt, jag kommer då till hotellet och hämtar dig.

Så snart Albin återkom till hotellet, gick han in i sitt rum och stängde om sig. Han ville vara ensam med sina tankar för att om möjligt kunna reda dem. Hur skulle det blifva med Lilly, hur skulle hon mottaga underrättelsen om hans olycka. Borde han icke draga sig helt och hållet tillbaka och återgifva henne friheten. Hon skulle icke kunna älska honom nu såsom förr. Ack jo, därpå kunde han icke tvifla, men hade han väl någon rättighet mer att fordra detta. Var det icke hans skyldighet att själfmant draga sig tillbaka. Min stackars älskade Lilly, kan jag väl nu göra dig lycklig. Så flögo tankarna fram och åter, och ju mer han grubblade, desto mörkare syntes honom framtiden. Lilly, Lilly, min lefnads stjärna, skall du för alltid vara höljd af ogenomträngliga moln, att jag icke mer får bländas af strålarna från dina ögons ljus. Nej, denna ovisshet kan jag icke uthärda. Jag vill genast skrifva och säga henne allt. Lifvet

eller döden skall gifvas af dig, min älskade Lilly, min sköna framtidsdröm skall blifva verklighet eller ock följa mig till grafvens sköte, och så vill jag på andra sidan af lifvets strand bida och möta mina drömmars ideal, min älskade Lilly. Lugnad af det fattade beslutet att skrifva till Lilly gick han till sängs för att af Morfei armar blifva förd till sin längtans himmel.

Mr Rende var, såsom Tiffen sagt, en utmärkt sällskapsmänniska, som ägde en medfödd natur att draga allas hjärtan till sig. Albin Ulfberg blef äfven på det hjärtligaste välkomnad af familjen, hvilket utöfvade en god verkan på Albins sorgsenhet, och som han redan afsändt sitt bref till Lilly, kände han sig ovanligt lugn.

Mr och madame Rende väntade främmande från Paris, en konsul Blanc med fru, som enligt Mr Rendes utsago skulle vara född i Sverige. Ni får då träffa en landsmaninna, herr Ulfberg, tänk om Ni skulle känna hvarandra förut, då blef det i sanning en stor supris.

— Ja, med säkerhet, men jag tviflar på, att vi förut känna hvarandra, icke

förty skall det blifva särdeles angenämt att få sammanträffa med en landsmaninna, det är alltid som en fridshälsning från det kära fäderneslandet. När väntas konsul Blanc?

— Redan med nästa postbåt från Frankrike, och den anländer troligen i morgon eller senast i öfvermorgon.

* *
*

Lilly Ström hade knappast hunnit återvinna sitt själslugn efter faderns död, förrän en ny sorg hemsökte henne. Albin, som alltid skrifvit så förhoppningsfulla bref till henne, hade, efter det han sade sig skola resa bort, icke vidare låtit höra utaf sig. Hvar månde han väl vara, hade någon olycka inträffat, det var en oro, som på det högsta plågade henne, och åter instälde sig det efter faderns död sjukliga själstillståndet. Hon hade flera gånger skrifvit till Albins föräldrar, men svaren därifrån, huru kärleksfulla och deltagande de än voro, kunde icke gifva henne någon upplysning om Albin. Föräldrarna voro lika oroliga för sin sons öde som hon själf, och hur myc-

ket de än efterforskade, hade inga tillfredsställande upplysningar kunnat erhållas.

Thure Ström och hans hustru uppbjödo all deras förmåga att trösta kusinen, sägande, att så länge man ingenting visste, så kunde man hoppas. Ja, det var just detta lilla svaga hopp, detta räddande halmstrå, som uppehöll lifsgnistan hos Lilly. »Albin eller döden» hade hon alltid sagt, och därpå väntade hon nu.

En eftermiddag blefvo hennes släktingar bortbjudna till en familj af deras intima umgängesvänner, en konsul Blanc med fru, och som nu efter flerårig vistelse utomlands voro återkomna till Paris.

— Min kära Lilly, sade fru Ström, du måste följa med, ty fru Blanc är från Sverige och skall naturligtvis blifva högst förtjust öfver att få sammanträffa med en landsmaninna, och som fru Blanc är ett utmärkt intelligent fruntimmer, är jag öfvertygad om, att du, likaväl som jag, skall blifva förtjust öfver att i henne finna en verklig väninna. Det blifver i alla händelser en angenäm förströelse, som, om den ock

icke förmår att jaga sorgen på flykten, likväl icke kommer att öka densamma.

— Ack, kära lilla Adelina, hur kan du väl tänka dig, att någon människa skulle vara intresserad af mitt sällskap under min nuvarande dystra sinnesstämning. Ni skulle ju få skämmas för mig, och detta vill jag helst bespara eder, kära vänner.

— Så skall du ej tala, min lilla dufva, du behöfver icke lägga något som helst band på dig, utan var just som du är, och tro mig, du skall ej ångra det.

— Då du önskar, att jag skall följa med, så vill jag äfven göra dig till viljes, men när skola vi gå?

— Nu, så snart vi blifvit klädda. Thure har redan sagt till om vagn.

Fru Ström hade haft rätt. Lilly blef genast intagen uti fru Blancs fina kvinliga väsen och spirituella umgängessätt, och som de voro från samma land, blef det en sympatisk föreningslänk mellan de båda svenskorna.

Fru Blanc observerade då och då, hur ett visst svårmod gled öfver Lillys ansikte, men med en sällsynt takt och finkänslighet förstod hon att förjaga

det dystra molnet. Och när så afskedsstunden var kommen, voro äfven Lilly och fru Blanc förenade med den sanna vänskapens oslitliga band. Stor blef äfven Lillys glädje, då fru Blanc vid afskedet lofvade att redan följande dag återgälda besöket.

Enligt löfte infann sig fru Blanc hos sina vänner följande eftermiddag. Efter att på det angenämaste sätt hafva fördrifvit ett par timmar var fru Ström nödsakad att för några små bestyr aflägsna sig något litet och lämnade så de båda väninnorna att på tu man hand roa sig så godt de kunde, hvarvid samtalet helt naturligt kom att röra sig om hemmet i höga Norden, om släkt och vänner samt mera sådant, som ligger så nära till hands för ett par unga damer. Efter att sålunda hafva berättat för hvarandra minnen från deras barndomshem och dagar observerade fru Blanc en på bordet liggande ritportfölj.

— Med din tillåtelse, min kära Lilly, så får jag väl betrakta dessa teckningar. Jag förmodar, att de äro af din hand.

— Ja, mycket gärna, men de äro

af intet värde. Jag är blott dilettant ännu.

— Af hvad jag redan sett, så lär dilettanten vara död för längesedan. Men jag tror minsann, att du äfven idkar skaldekonst, eller hvad är detta?

— Det är ingenting, endast litet ensamhetsfantasi.

— Eller svärmeri, tillåter du mig att läsa?

— Ja, gärna, om det roar.

— Allt fosterländskt intresserar, det gifver ständigt påminnelse om hembygdens skogar och dalar, och nu, med din tillåtelse läser jag.

»En liten fågel satt en gång
uppå mitt fönsterbleck.
Han stämde upp sin friska sång
och sjöng så glad och käck.

Helt visst den sången gälde mig,
ty jag blef rörd däraf.
Det var en hälsning ifrån dig,
som han i sången gaf.

Du lilla fågel, när du far,
min hälsning återgif.
Säg honom uti sången klar,
han är mitt allt, mitt lif.

Säg, att hans Lilly väntar än
och väntar till det sista.
Hon väntar på sin hjärtevän,
tills lifvets strängar brista.»

— Min kära lilla flicka, din ensamhetsfantasi är ju en ren verklighet. Du svärmar, och föremålet för ditt svärmeri heter Albin. Men hvar finnes han. Jag har hvarken sett eller hört honom omtalas. Han är väl i Sverige, kan jag tro, och du lider helt naturligt af hemlängtan, eller hur min stackars Lilly?

— Nej, icke af hemlängtan, men väl af en förskräcklig oro, som plågar mig både dag och natt. Albin, som du nyss nämnde, är min trolofvade. Han är ädel och trofast samt lefver blott för ett mål, det att skapa vår lycka, och han skref till mig, sedan han afslutat sina medicinska studier, att han skulle resa bort på en tid, samt att jag icke skulle vara orolig. Det är nu snart ett år sedan jag fick något bref från honom. Från hans föräldrar fick jag bref häromdagen, men icke heller till dem hade någon underrättelse anländt, ehuru de gjort otaliga efterforskningar. Ovissheten öfver hvilket öde, som möjligtvis drabbat honom, är outhärdlig, ja, det kännes ibland, som om jag stod på gränsen af vansinne, och att jag ännu lefver har jag blott mina kära

släktingars aldrig bristande tålamod och hjärtliga deltagande att tacka för, ja, den kära Adelina är outtröttlig i sin ifver att på alla sätt trösta och styrka mitt allt mer och mer sjunkande mod. Måtte snart denna min oro blifva stillad, ty annars fruktar jag för slutet.

— Mod blott, min lilla älskling. Du skall snart få erfara, att din oro är obefogad, om än, för det närvarande, helt naturlig. Hade någon olycka drabbat din Albin, så, var öfvertygad därom, hade detta snart blifvit kändt. Såsom jag uppfattar saken, tror jag din trolofvade begifvit sig till något främmande land, kanske till Amerika för att fortast möjligt kunna skapa sig en framtid, och i afvaktan därpå har han afhållit sig från att skrifva. Han vill vänta, till dess han kan bereda såväl dig som föräldrarna en glad öfverraskning, och att detta icke kommer att dröja länge, därom är jag öfvertygad.

— Ack, gifve Gud, att detta vore sanning. Jag skulle då tåligt vänta, blott jag vore förvissad om, att ingen olycka händt honom.

— Därpå skall du alldeles icke tänka, min ängel, det blifver endast en onödig

själsplåga. Nej, var du glad och lef och hoppas, det är mitt råd.

— Och jag vill försöka att följa det.

— Rätt så, min skatt, och nu, min kära Lilly, eftersom min man och jag om några dagar komma att resa till Washington, så måste du lofva mig att skrifva och berätta allt nytt, som händer, dig i första rummet, och det lofvar jag dig, att skulle ödet någon gång föra mig tillsammans med din Albin, så kan du vara förvissad om, att han genast skall flyga åter till sin sörjande dufva.

— Ack, jag vill så gärna hoppas allt, men vågar icke af fruktan att blifva besviken.

— Hoppas, det är allt hvad du har att göra. Tro, hopp och kärlek äro människosjälens ledstjärnor genom lifvet. Vid dem måste vi hålla oss fasta, om vi vilja segrande bestå alla de växlingar, som ödet lägger i vår väg på resan genom lifvet. Men här kommer ju vår lilla älskvärda värdinna och gifver oss en vänlig påminnelse om, att vi äro i Frankrike och icke i Sverige.

— Alldenstund min man är svensk, älskar äfven jag Sverige, såsom vore

det mitt eget fädernesland, därtill kommer äfven, att mina bästa vänner äro svenskfödde. Hvad särskildt kusin Lilly beträffar, är hon för mig såsom den mest kära syster, och jag skulle vilja gifva hela Paris, om jag vore ägare däraf, för att kunne uppfylla hennes hjärta med glädje. Det är så länge sedan hon kände någon sådan, det kära barnet.

— Den kommer likväl snart, det är min profetia, och att jag profeterar sanning, det har du själf erfarit, Adelina.

— Ja mer än en gång, och måtte du äfven vara sannspådd denna gång.

— I kunnen båda vara förvissade därom.

Efter denna af fru Blanc gifna försäkran ombyttes samtalsämne, det var så mycket annat, som äfven låg på hjärtat, som måste meddelas och diskuteras, i synnerhet fru Blancs förestående afresa, löften om flitig brefväxling och mera dylikt, och när så tiden var inne för afskedet, så öfverenskommos, att Adelina och Lilly skulle möta vid bangården för att säga ett sista farväl,

hvilken öfverenskommelse icke mankerades.

— Blommor. kyssar, tårar och omfamningar var den rika vänskapsskörd, fru Blanc medförde på sin resa till det främmande landet. Saknad och tacksamhet var hvad hon kände, och löften om snara och glada underrättelser var hvad hon gaf sina kvarvarande väninnor, och så ljöd afgångssignalen, några hviftningar ännu, och allt var ett minne, men ett kärt och hoppgifvande.

Några dagar efter fru Blancs afresa erhöll Lilly bref och tidningar från prosten Ulfberg, Hon hade knappast hunnit ögna igenom några rader af brefvet, förrän hon med ett utrop »Albin lefver», föll afdånad till golfvet.

Adelina och Thure, som, sittande på en chaslong, afvaktade att få höra några glada nyheter, foro förskräckta upp vid Lillys utrop och ilade till hennes hjälp. Sedan de lagt henne på en soffa samt badat hennes ansikte med eau de cologne, kom kon snart till medvetande, hvarvid hon med glädjestrålande ögon utropade: »Han lefver, min älskling!» Hon var ända till yrsel glad, så hon kunde icke ens vara stilla,

medan hon läste brefvet, hvarför hon räckte detsamma till Thure och bad honom läsa, och han läste högt:

»Min kära lilla blifvande sondotter!

Jag kan nu gifva dig den glädjande underrättelsen, att vår Albin lefver. Jag har visserligen ännu icke erhållit något bref från honom, men i medföljande tidning finner du en uppsats om en man, som hedrat sitt fädernesland och fästat en ovansklig gloria vid sitt namn. Nå väl, denne man är vår Albin. Jag har redan skrifvit till ort och ställe och hoppas att inom kort få gifva dig ännu gladare underrättelser. Var nu blott lugn, min dotter, så vill nog, med Guds hjälp, allt blifva godt. På det du ej skall behöfva leta efter notisen, har jag med rödt bläck understrukit stället.

Din faderlige vän
Frans Ulfberg.

— Tidningen, hvar är tidningen Thure, jag brinner af otålighet att få höra hvad där står.

Vid det Thure utvecklade tidningen, blef han genast varse den omnämnda notisen. Där stod med fetstil: »Svensk som hedrat sitt namn och sitt fädernesland». Med. d:r Albin Ulfberg från Sverige har med stor tapperhet deltagit uti det nu lyckligt afslutade amerikanska inbördeskriget för slafveriets upp-

häfvande, och vid sista drabbningen med verkligt dödsförakt räddat en af våra högre officerare från en eljest gifven död, därigenom att d:r Ulfberg under värsta kulregnet banade sig väg fram på slagfältet och undandrog den nämnde officeren, som, träffad af flera kulor, fallit af hästen och sålunda var utsatt för såväl förblödning som att blifva helt och hållet söndertrampad af efterkommande ryttare. D:r Ulfberg blef sårad i vänstra armen, dock ej lifsfarligt. Några dagar före denna händelse hade han blifvit utnämnd till fältläkare.»

— Min älskade lille Albin, han har vågat sitt lif för att söka vår lycka. O, måtte han icke vara svårt sårad. Jag är dock så obeskrifligt glad öfver att veta honom lefva. Men säg mig Thure, hur i all världen skola vi få veta hans adress. Han kanske är så sjuk, att han inte kan skrifve.

— Det skall blifva en mycket lätt sak, min kära kusin. Vi skrifva genast till fru Blanc, och hon skall icke gifva sig någon ro, förrän hon upptäckt din käraste.

— Ack ja, däri har du fullkomligt

rätt. Jag vill nu genast skrifva, och jag är öfvertygad om, att fru Blanc skall finna honom.

* * *

Såsom Mr Rende hade förutsagt, anlände konsul Blanc med fru redan följande dag. Legationssekreteraren Rende och konsul Blanc hade som barn varit inackorderade uti samma familj, och på grund af en inre själarnes sympati emellan de båda gossarna blefvo de snart ett par förtrogna vänner, och denna vänskap hade allt sedan dess troget bestått. De gifte sig äfven samtidigt och tjänstgjorde slutligen uti samma land och stad. När så Mr Rende blef beordrad till legationssekreterare vid franska beskickningen i Washington, sökte och erhöll äfven konsul Blanc befattning därstädes vid första lediga konsultjänst. Det var nu för nämnda orsak, som konsul Blanc med fru hade anländt till Amerika och sålunda kom att blifva Mr och Madame Rendes gäster. Då Albin blef presenterad för herr och fru Blanc såsom doktor Ulfberg från Sverige, började fru Blanc

att genast tänka på Lilly och hennes trolofvade. Hon hade visserligen aldrig hört hans tillnamn och ej heller kommit att fråga därefter, dock var det något inom henne, som sade, att han var den rätta. Hon beslöt att genast göra sig förvissad därom, hvarför hon började ett samtal om Paris och hennes därvarande svenska vänner. Då hon kom att nämna artisten Ströms namn, observerade hon Albins ansiktsuttryck, och hennes aning bedrog henne icke, ty hon hade icke väl nämnt Thure Ströms namn, förrän en dödlig blekhet öfverkom honom, och han blef stum för en lång stund. Fru Blanc, sålunda förvissad om att hafva funnit Lillys trolofvade, skyndade att bringa honom de käraste hälsningar, och för att riktigt öfvertyga honom att inget misstag förelåg, tog hon upp sin anotationsbok och framtog därur de verser, som voro förvarade i Lillys ritportfölj, och hvilka hon utom Lillys vetskap hade annekterat.

— Se här, doktor Ulfberg, sade hon, detta torde gälla eder. Men hur är det väl möjligt, herr doktor, att ni kan hafva hjärta till att låta er trolofvade,

den stackars lilla Lilly, lefva uti en sådan oro för edert lif, hon är mera död än lefvande.

— Ni har fullkomligt rätt, min fru, och jag ångrar djupt min uraktlåtenhet att icke hafva skrifvit till Lilly. Men de omständigheter, som varit orsaken därtill, är jag öfvertygad om, skall mildra domen. Nu har jag emellertid skrifvit till Lilly, och torde mitt bref redan vara henne tillhandakommet.

— Nå! Gud vare lof. Således kan åter litet glädje få göra sitt inträde inom Thure Ströms familj, där har länge nog herrskat sorg och bedröfvelse. Nu reser ni väl snart till Europa, hoppas jag.

— Ja, jag hoppas äfven detsamma, dock vill jag först afvakta bref från Lilly.

— Det lär icke så länge låta vänta på sig, och således icke heller eder afresa.

— Ack, min fru, jag önskar intet högre och afvaktar med verklig feberoro min Lillys bref.

— Det skall icke heller länge låta vänta på sig, det är min öfvertygelse, och jag gratulerar eder redan på för-

hand, herr doktor, till all den glädje som väntar eder.

Några dagar efter detta samtal blef doktor Ulfberg ombedd att besöka konsul Blanc i och för en viktig angelägenhet.

Som Albin tänkte, att det gälde några nyheter från Frankrike, skyndade han att efterkomma tillsägelsen. Vid hans ankomst mottogs han af fru Blanc, som uttryckte sin glädje öfver att se honom.

— Ack, min fru, jag nästan anade att få höra något nytt från Paris, jag visste därför icke hur fort jag skulle kunna hinna hit. Säg, har det kommit någon post ännu?

— Nej, herr doktor, ingen post, men en resande herre, en af våra intimaste vänner i Paris har i dag anländt, och som han är bördig från Sverige, tänkte jag det skulle intressera eder båda att få göra bekantskap med hvarandra, men se här kommer ju orsaken till vårt samtal. Jag får nu presentera herrarne, och sedan måste jag lämna eder på en stund.

— Herr Thure Ström. — Herr doktor Ulfberg.

Vid uttalandet af detta namn blef Albin som förstenad. Han ville tala men kunde icke. Thure Ström bröt dock den tillfälliga förtrollningen, i det han gick fram till Albin, tog hans hand och sade:

— Lilly, eder trolofvade, bringar eder sin hälsning. Så fort hon fick edert bref ville hon genast resa, men som hon så länge varit sjuk både till kropp och själ, kunde vi icke tillåta henne att företaga denna resa. Jag lofvade i stället att genast blifva hennes sändebud, hvilket uppdrag jag nu äfven fullgjort, sedan jag härmed öfverlämnat hennes egenhändiga bref uti eder egen hand. Men, min bästa doktor, vi känna ju så väl till hvarandra och komma dessutom att inom kort blifva släkt, så vi borde egentligen icke vara några främlingar, låtom oss därför räcka hvarandra handen till evigt broderskap. Ja, min käre Albin, många och sorgliga äro de stunder, vi upplefvat för din skull. Lilly har på sista tiden, allt sedan din afresa, varit mera död än lefvande. Ovissheten öfver ditt öde har så plågat den stackars flickan, att vi många gånger trodde hon skulle för-

lora sitt förstånd eller ock dö. Men när så ändligen din fader skickade ett tidningsnummer, hvari du stod omnämnd såsom en man, den där spridde ära åt det svenska namnet, och att du lefde, då som först började lifsandarna åter taga sin boning i hennes försvagade kroppshydda, och när så slutligen ditt eget bref anlände, då försvann med ens all sorg och oro. Nu åter brinner hon endast af den innerligaste längtan att få sluta dig till sitt hjärta, och förr gifver hon sig icke, därför är jag nu här och lämnar dig icke vidare, förr än jag ser dig i Lillys armar.

— Ack, Thure! du bäste och ädlaste bland vänner, du trofasta själ, i huru mycken skuld står icke jag till dig och din älskvärda maka för all den omsorg, kärlek och vård, Ni ägnat min älskade Lilly. Min glädje och tacksamhet, Thure, känner ingen gräns. Jag har länge längtat efter denna stund, då jag skulle få trycka dina händer. Nu har denna önskan blifvit uppfylld. Jag är glad, ja lycklig, och likväl trycker mig en sorg. Jag är, Thure, ej densamme som förr.

— Grumla icke stundens glädje med

några sorgliga minnen, min käre Albin. Det som du anser för en olycka kan likafullt vara en lycka, och hvad veta vi människor, hvilka öden vi hafva att genomgå. Hvad din åsyftade olycka beträffar, så lämnar den ett ärofullt ärr efter sig. Du har för en mänsklighetens rättvisa sak offrat dig på stridens fält. Ärans gloria skall ock för denna din uppoffring ständigt omstråla dig. Hvad mer, om du icke vidare kan fortsätta din från början utstakade bana, så, min bäste Albin, gifves det en mångfald andra vägar öppna.

— Du har fullkomligt rätt Thure, och jag vill ej längre fästa mina tankar därvid. Min största sorg gälde dock Lilly, jag ville icke blifva henne en börda, och likväl är hon det käraste jag äger på jorden, lifvet utan henne synes mig icke möjligt, och jag har därför lefvat en längre tid uti en ständig inre strid, hvilken till slut blef mig för öfvermäktig. Lif eller död, endera måste gifvas mig. Jag beslöt mig då för att skrifva och lägga afgörandet uti min Lillys hand. Allt sedan dess har jag lefvat mellan hopp och fruktan. Nu är gåtan löst, förtrollningen bruten.

Du kommer nu med kärlekens budskap från henne, det är detsamma som lifvet för mig. Men nu, min vän, får du ursäkta, att jag läser hvad min Lilly skrifver, ty att min nyfikenhet är stor förundrar dig nog icke.

— Nej, icke alls, läs du, Albin, jag vill under tiden söka upp fru Blanc.

— Det behöfs icke, ty här är jag till eder tjänst, mina herrar, yttrade fru Blanc, som just nu inträdde.

Thure Ström, som ville lämna Albin i fred medan han läste sitt bref, bad att få tala några ord med fru Blanc, hvilket naturligtvis beviljades, hvarpå hon bad honom följa sig ut på balkongen.

* *
*

Hade sorgen furut tryckt sin stämpel på Albin, så var nu allt glömdt. Nu jublade han och kunde icke nog fort blifva resfärdig. Ändtligen efter trenne dagar, hvaraf den tredje användes till afskedsvisiter, sade Albin och Thure farväl till den stora republiken. De reste likväl icke ensamma, ty herr och fru Blanc, som längtade åter till Frankrike, följde dem.

Albin var så upptagen af sina tankar på Lilly, att han icke visste om han färdades på sjö eller land. Slutligen efter 6 dagar och 18 timmars resa, hvilken tid i Albins tycke var en hel evighet, landade sällskapet i Havre, hvarifrån resan fortsattes på järnväg till Paris.

För återseendets glädje gifves ej ord, och det såg verkligen ut som om Albin och Lilly ej vidare tillhörde denna världen. Först när Thure påminde dem om, att världen icke endast är till för älskande, blefvo de åter sig själfva, men något samtal med sällskapets öfriga medlemmar kunde icke komma i fråga denna första dag, och ingen undrade heller däröfver.

Hastigt flyr tiden i ungdomens vår i synnerhet för älskande. Albin, som vid sin ankomst till Paris afsände bref till föräldrarne, fick inom några dagar mottaga ett efterlängtadt svar, och helt naturligt önskade de båda gamla, att Albin skulle komma hem. Lilly ville dock icke, att han skulle resa ensam, hon ville följa honom, men som de ännu icke voro vigda, kunde detta icke gå för sig. Detta bekymmer blef dock

snart afhjälpt därigenom att Thure och Adelina förklarade sig vilja göra sällskap. Öfver detta löfte fröjdade sig Albin och Lilly öfver måttan, och så beslöts att genast anträda resan till Sverige.

Stor var glädjen i prostgården, när den så länge saknade sonen åter inträdde uti barndomshemmet, följd af sin trolofvade. Djup var de åldriga föräldrarnes rörelse, då de omfamnade sina barn, önskade dem välkomna till föräldrahemmet och nedkallade Guds välsignelse öfver dem.

Af de gamla vännerna fanns ingen mer än major Granskog i lifvet, de öfriga hade gått till det land, hvarifrån ingen återvänder.

Det blef nu beslutadt, att Albin och Lilly skulle vigas i kyrkan. Bröllopet bekostades af Thure Ström, och skulle brudparet fira sin smekmånad hos släktingarna i Paris.

Bröllopsdagen var inne. Den lilla landskyrkan var festligt smyckad med blommor och grönt. Brodern Axel, som nu var utnämnd komminister, önskade förrätta vigselakten, men den åldrige prosten ville själf förrätta denna

sista vigselakt. Han önskade själf få förena sina barn och lysa välsignelse öfver dem. Härligt brusade orgelns toner genom de gamla tempelhvalfven. Kraftigt ljödo den åldrige prostens ord i församlingen, och den förmaning han ställde till det unga brudparet att i allt deras görande och låtande alltid hafva Gud för ögonen, trängde djupt till månget hjärta.

Hjärtliga voro de välönskningar, som af både gamla och unga vänner framburos för de unga nygifta, och deras vistelse i det gamla fädernehuset var en fortgående festdag. Ej underligt då, att Albin och Lilly kände sig öfverlyckliga, äfven deras släktingar Thure och Adelina kände sig angenämt berörda af det stilla landtlifvet i prostgården, som ock hos umgängesvännerna rundt omkring. Det var därför med verklig ledsnad som de lämnade denna fridfulla vrå af jorden för att återvända till det berusande Paris. Men allt har ett slut, så äfven med festligheterna, och tanken på vår tillvaro manar oss till arbete, och utan arbete ingen välsignelse.

Åter var det ett afsked mellan för-

äldrar och barn, och hur bittert det än kändes, så gafs det dock denna gång tröst. De båda unga, som förra gången skiljdes såsom trolofvade, voro nu förenade till ett gemensamt för att icke vidare vandra hvar sin väg. Nej, nu var det samma väg, samma mål.

Det blef öfverenskommet att såväl Albin och Lilly som deras släktingar skulle besöka det gamla hemmet nästföljande år, hvilket äfven alla gladde sig åt.

Vid återkomsten till Paris började Thure och Albin att ordna för den senares framtid. Det blef öfverenskommet, att Albin skulle öfvertaga ett mindre landtbruk i Paris närhet, och de penningemedel som erfordrades bestreds af Thure. Adelina och Lilly voro så införlifvade med hvarandra, att någon flyttning till Sverige för Albin och Lilly ej kom i fråga.

Medelst den pension, som Albin erhöll af Amerikanska regeringen, lefde de unga ett lyckligt lif på sitt lilla landtbruk. Förutom pensionen erhöll Albin tapperhetsmedalj, äfvensom medalj för räddning af människolif, då han med fara för eget lif räddade den

sårade amerikanske officeren från en eljest säker död. Länge lefde minnet häraf uti de amerikanska militära kretsarna, och sällan har väl någon så hedrat sitt land och sitt namn som doktor Albin Ulfberg. Heder åt hans minne och hans trogna kärlek.

FÖRLORAD OCH ÅTERFUNNEN.

I.

Vid en af gränderna mellan Vesterlång- och Nygatorna bodde för flera år tillbaka en arbetarefamilj vid namn Barkman. Mannen var, som man säger en arbetsmänniska, idog från morgon till kväll, och hustrun skötte med kvinlig omtanke husets inre angelägenheter. Deras största och enda glädje var den unga Maria, deras enda dotter och tillika enda barn. Hon hade nyss slutat sin nattvardsläsning och för öfrigt erhållit så god uppfostran som den tiden var möjligt att för fattigt folk kunna gifva sina barn. Men det icke penningar kunnat gifva, det var hennes rika förståndsgåfvor. Hon ägde

förmåga att nästan ögonblickligen fatta och förstå saker och ting, mera tillhörande den mognare åldern än ungdomen.

Detta gjorde äfven, att hon redan vid 16 år stod långt framom sin ålder. En svaghet ägde hon likväl, som mycket brydde hennes fattiga föräldrar, hon älskade nämligen romanläsning med passion, isynnerhet dessa så kallade kärleksromaner. Föräldrarne anade icke det farliga försåtet, utan läto henne hållas med detta nöje, och så ofta hon hade någon ledig stund satt hon med boken i hand.

— Maria, sade modern en dag, du måste nu tänka på något annat mera nyttigt för din framtid, min flicka. Du har kommit till den ålder, då en fattig flicka skall träda ut i världen. Vi äro gamla och kunna snart falla ifrån. Då står du här ensam utan huld och skydd, därför önskar både din far och jag, att du vill lägga bort boken samt bereda dig på lifvets allvar, medan du ännu har dina föräldrar i lifvet, som under din första början kunna underlätta de svårigheter, hvilka du till en början skall finna vid att vara hos andra.

— Kära mamma, låt mig för all del slippa att komma till andra. Jag hatar ordet »tjäna», och hvarför skall jag bort för att hos andra slita ondt, då jag här hos mina älskade föräldrar har allt, hvad jag behöfver, svarade den af självständighetskänsla och frihet drömmande flickan.

Och därvid stannade det åter en tid.

II.

Herr Spielhagen, Barkmans hyresvärd, var en gammal hederlig man, f. d. svarfvare och änkling sedan många år tillbaka. Genom arbetsamhet, omtanke och framgång hade han samlat sig en efter hans omständigheter ganska vacker förmögenhet, hvarför han nu på gamla dagar kunde lefva ett lugnt lif. Tvänne söner, frukten af ett 30-årigt äktenskap, utgjorde hans glädje och stolthet. Den älste, Rubert, var vid 27 års ålder en utbildad och förståndig man, och ehuru ej vacker, var han begåfvad med ett utseende, som vittnade om den inneboende viljekraften, och

fast hans sätt syntes något trögt, lyste likväl hjärtats godhet ur hans stora blå ögon, han tyckte ej om att flyga högt, därför hade han äfven valt faderns yrke och var nu sedan tvänne år sin egen mästare.

Frans, den yngste sonen, var motsatsen; endast 23 år, var han till växten längre än Rubert, därtill en utmärkt vacker ung man, och som hans håg ej var för det allvarliga, hade han beslutat sig för den militära banan såsom den enda väg för honom att nå lyckans höjder, ty han var ärelysten, de lysande uniformerna voro ett af hans önskningsmål, han hade redan blifvit befordrad till underlöjtnant vid svenska flottan och var så stolt öfver uniformen att han aldrig visade sig civil.

Ägande för öfrigt ett utmärkt intagande sätt och en förekommande artighet, var han en fulländad kavaljer samt gärna sedd på baler och andra tillställningar, hvarest damerna täflade om att uti honom få sin kavaljer för aftonen. Lätt som han var till karaktären, blef han genom den ständiga hyllning, som visades honom, i högsta grad egenkär och satte sitt eget »jag» i första rummet.

III.

Att Maria Barkman var en vacker flicka hade icke undgått den unge Frans Spielhagen. Och som Maria gärna lyssnade till smicker samt dessutom var svag för det lysande, var hennes hjärta lätt eröfradt. Följden blef äfven att Frans och Maria blefvo fästfolk, fast på hans inrådan allt skulle ännu en tid hemlighållas, hvadan de öfverenskommo om hemliga möten utom hus. Just denna orsak gjorde, att hon var så mycket emot att komma ut och tjäna, hon skulle då ej fått frihet att träffa Frans, och detta ville hon ej försaka.

Frans broder närde, äfven han, en varmare känsla för Maria. Men denna känsla var af ren och ädel natur, han gjorde heller ingen hemlighet däraf, talade öppet därom med Marias föräldrar, hvilka icke kunde tro, att den ansedde Rubert Spielhagen skulle vilja äkta en så fattig flicka som deras Maria.

— Kärleken låter icke köpa sig — sade Rubert — dessutom har jag både penningar och arbetsförmåga, så att jag

behöfver icke välja mig en maka för penningars skull.

Om så är, icke vilja vi lägga något hinder i vägen för vår dotters lycka, och bättre samt hederligare man än er, herr Rubert, kan hon aldrig få. Har ni ännu talat vid Maria?

— Nej icke ännu. Jag vill i allt följa hederns fordringar, och därför ville jag först delgifva Marias föräldrar mina tankar. Med deras samtycke skall jag öppet och redligt till henne framställa min önskan.

— Gå då, bäste herr Rubert, och säg flickan den lycka, som genom er väntar henne. Må Gud välsigna alla edra företag.

— Tack, mina vänner. Men hvad lyckan vidkommer är den ju på min sida, ty jag älskar Maria af hela mitt hjärta — och hon eller ingen skall blifva min maka, således beror det på henne, om jag skall blifva lycklig eller ej.

Glad i hågen skyndade Rubert ner till Maria för att för henne öppna sitt hjärta och stod redan med handen på dörrlåset, då han fick höra, att hon ej var ensam och igenkände strax sin bro-

ders röst. Icke anande sin broders och Marias hemliga kärlek, knackade han sakta på dörren och steg så in, hälsade dem båda med ett gladt »god afton». Att han ej erhöll något svar, märkte han ej uppå, men om, i stället för den rådande skymningen, rummet varit upplyst, skulle han fått se en syn, som han minst väntat.

Där stod hon, föremålet för hans kärlek, med förgråtna ögon och i djupaste förtviflan vridande sina händer, under det Frans likblek och med stirrande blickar stod som fastnaglad vid golfvet. Sådan var ställningen vid hans inträde. Så fort de varsnade Rubert, aflägsnade sig Frans utan att yttra ett ord.

— Maria, utropade Rubert. Jag har en anhållan att framställa, vill du lyssna till hvad jag kommer att säga. Det är mitt hjärtas röst som manar mig!

— Rubert, — skrek hon i vild förtviflan — gå! Jag är förlorad, ej värd en ädel mans kärlek. O, Gud, hvart skall jag fly, hvar skall jag gömma mitt ansikte undan hederliga människors genomträngande blickar. Gå, Rubert,

gå, jag är ej värd att trampa samma mark som du. Gå och glöm att jag någonsin funnits till, gå, gå, mitt förstånd sviker mig. Rubert, hör du ej!

— Maria, öppna ditt hjärta för mig, liksom jag för dig, glöm alla sorger, hvilka de än må vara, blif min maka och . . . Knappt var ordet maka uttaladt, förrän hon med ett vansinnigt skrik störtade ur rummet.

Stum af namnlös smärta stod Rubert allena i rummet, hans ben nekade bära honom. Han ville rusa ut efter henne, men kunde ej, utan måste för att icke falla fatta tag uti en bredvid honom stående stol, han måste sätta sig, och vid det han trefvade med handen på stolen, fick han tag uti ett papper, hvilket han, utan att läsa, stoppade i sin ficka. Han satte sig ned, och ingen penna förmår beskrifva de kval, hans hjärta led, han, den starke mannen med den fasta viljan, grät som ett barn, det var ett sargadt hjärtas tårar.

Flera timmar hade redan förflutit, och ännu satt han kvar på samma ställe — och hvem vet, huru länge han skulle suttit så, om icke fru Bark-

mans ihållande rop på Maria, hade återkallat honom till besinning. Han förmådde likväl icke svara. Då hon ej erhöll något svar, kom hon slutligen sjelf ner och då hon icke fann Maria i rummet, vände hon sig til Rubert med förfrågan, om han viste huruvida Maria var utgången i något ärende. Som hon icke heller nu bekom något svar, närmade hon sig Rubert. Men knappast hade hon kastat en blick på hans likbleka ansigte, för än hon helt förskräkt utropade: — O, Gud! Jag tror han dör. — Ropande ner sin man, skyndade hon fram till Rubert för att se hvad som fattades honom. Men på alla hennes frågor gaf han endast afvisande åtbörder — hvilket var allt, som utvisade att han ännu lefde.

Barkman, som nu var nedkommen, kunde ej heller uträtta något till hans vederkvickelse.

— Gå du, min gumma, in till gamle herr Spiehagen och säg till, att herr Rubert blifvit illamående, samt att han måste bäras in och genast intaga sängen, samt att läkare genast efterskickas, men om Maria får du ej nämna ett ord.

Få minuter efter det Rubert blifvit inburen anlände läkaren och förklarade att en hastigt påkommen feber, hvars utgång han icke kunde bestämma, fordrade den noggrannaste vård, så vida det minsta hopp om hans tillfrisknande skulle gifvas.

Länge fortfor sjukdommen, utan att gifva det ringaste hopp om räddning. Till slut segrade likväl ungdomen i förening med läkares skicklighet samt den mest kärleksfulla omvårdnad och efter 6 veckor var Rubert så pass återställd, att han kunde lämna sängen, men ännu en lång tid skulle åtgå, innan han kunde deltaga i några affärer. Hans hjärtesår var långt i från läkt och i följd deraf var hans sinne dystert. För honom fanns blott en önskan: att finna Maria, hvilken trots alla efterforskningar, var spårlöst försvunnen.

Den ende som han meddelade sig med var fader Barkman, som efter hvad han af Rubert fick höra, gissade till sin älskade dotters öde. Upphofsmannen till Marias olycka anade han äfven, men ville af aktning för den öfriga familjen, icke vidröra detta ämne.

Äfven Rubert hade sina tankar

deråt, fast äfven han teg. Ännu mer styrktes han i sin tro om broderns brottslighet, som Frans efter den minnesvärda dagen, då Rubert träffade honom tillsammans med Maria, iaktagit ett allt annat än broderligt deltagande för honom, detta ehuru han, snart sagdt låg kämpande med döden. Han hade endast en gång varit hemma under Ruberts sjukdom och det var för att taga afsked. Han skulle då ut på expedition till aflägsna farvatten. Sedan dess hade ej några underrättelser ankommit från honom,

Rubert anade den stora sorg som tärde på makarna Barkmans ädla hjärtan — och det var en öfverenskommelse mellan dem och Rubert, att allt angående Maria skulle hemlighållas. Han hoppades ständigt att återfinna henne. Det var endast detta hopp som uppehöll honom. — Skulle väl detta hopp någon gång gå i fullbordan.

IV.

Hvart flydde vår Maria, hon ilade gata upp och gata ned, utan att se sig om; hon varsnade ej, huru menniskorna stannade och sågo efter henne, ej gatpojkarnes hån och skratt nådde hennes öra, hon hvarken hörde eller såg. Framåt på en obestämd väg, obekymrad om hvart det bar, var allt hvad hon tänkte, hon viste blott, att hon ville bort, långt bort från hem och frid.

Ej tänkande uppå, att naturens krafter kunde svika, sprang hon oupphörligt, liksom jagad af ett förföljande odjur, till dess hennes krafter slutligen sveko henne och hon medvetslöst dignade ner på — landsvägen — ja hon hade verkligen hunnit tullen och en bonddräng, stadd på hemfärd från staden, observerade en till utsendet liflös qvinna på marken steg af och lyfte henne i släden samt körde så till sitt i närheten belägna hem, hvarest han, sedan han för husbonden berättat hän-

delsen, fick tillsägelse att bära henne in i stugan.

När Maria först efter 24 timmars dvala åter uppvaknade, stirrade hon förfärad omkring sig. Först efter en lång stund frågade hon: —

Hvar är jag?

Var hon lugn, mamsell, och sof litet till, så skola vi tala derom sedan. hon behöfver nu hvila ut sig riktigt. Men drick först en kopp varm mjölk, det behöfs nog i denna vinterkyla.

Kärleksfullt berörd af dessa om sann menniskokärlek, vittnande ord, drack hon en kopp af den varma och välgörande drycken och somnade så åter in samt vaknade först påföljande dags eftermiddag. Någorlunda lugn till sinnet, hvilket får tillskrifvas sömnens välgörande verkan, bar hennes ansigte uttryck af den bittraste sorg.

Hennes tillfälliga värd, en gammal landtbrukare, var en man af ädelt sinnelag, sjelf fattig, delade han med sig som en sann kristen. Hårda ord eller närgångna frågor kom alldrig öfver hans läppar och detta gjorde, att Maria fattade förtroende till »farbror Erik», som han allmänt kallades för, och kom sig för

att till farbror Erik, gifva sitt lilla förtroende och sålunda lätta sitt hjärta. Hon berättade om sin kärlek till Frans, huru högt hon älskade honom, utan att reflektera fantasiens ursprung. Hon tyckte att han öfverenstämde med hennes romanhjeltar — och detta var nog för att bedåra henne — och han begagnade sig af hennes svaghet, så till den grad att hon bedrog sina egna älskade föräldrar, utan att egna någon tanke uti det orätta däri. Hon vaknade slutligen upp ur sitt kärleksrus, och tillskref honom detta bref hvari hon begärde ett samtal med honom, hon ville icke, kunde icke längre hålla något hemligt för sina föräldrar hon kände att hennes lycka ej var fullständig förrän hon fick delgifva föräldrarna densamma. Detta hemlighetsmakeri plågade henne och fick ej längre fortgå. Då sedan Frans kom och förbjöd henne att nämna ett ord om deras kärlek, samt dertill föreslog henne att fly från hemmet, han skulle sörja för hennes framtid. Då föllo fjällen från hennes ögon, hon såg sig bedragen och sig sjelf som en bedragerska mot sina närmaste, detta var för mycket för den

unga flickan och när Rubert kom, och, icke anade förhållandet mellan brodern och henne, erbjöd henne sitt hjärta och hand, då svek henne förståndets ljus och hon flydde utan att veta hvad hon gjorde, ända till dess hon vaknade under farbror Eriks fridfulla tak.

Farbror Erik lyssnade med djupt deltagande till Marias berättelse och mer än en gång torkade han sina ögon, under det Maria tolkade sin sorgliga lefnadssaga och när hon slutat, sade han: — Stackars barn. Ni har blifvit hårdt straffad för er obetänksamhet att lyssna till en högfärdig lymmels hala smicker och falska kärleksförklaringar, men det gjorda kan ej ändras, och hvad som nu skall göras, det skall jag tänka öfver tills i morgon. Emellertid stannar ni här tills vidare. Så fort det låter sig göra bör edra föräldrar blifva underrättade, ty ovissheten skall plåga dem mer än om de viste er vara död. Men vi få vidare talas vid i morgon.

— Tack, och må Gud belöna er godhet och deltagande för en olycklig och af er alldeles okänd kvinna. Det är den sanna och ädla menniskokärle-

ken i dess hela fullkomlighet, och derför är jag viss uppå, att denna er välgerning skall varda hundrafallt välsignad. — Ack, mitt kära barn, förlåt den gamle Eriks förtroliga uttryck. Ni vet ej ännu, hvilka pröfningar jag fått vidkännas. Äfven jag har en dotter . . . mer derom i morgon, hemta nu endast krafter. Jag måste nu ut på mitt arbete, adjö, och sof godt, vi träffas i morgon.

Så snart Maria blef ensam, brast hon ut i häftig gråt. Tanken på den sorg, hon gjort sina älskade föräldrar, smärtade henne outsägligt och likväl hade hon ej mod att återvända till dem, ehuru hon icke tviflade på att erhålla deras förlåtelse, ty de älskade ju henne såsom deras högsta skatt, och egnade henne all den kärlek som föräldrar äro mäktiga att gifva sina barn.

Allt detta visste Maria och ju mer hon grubblade deröfver, desto större blef hennes förtviflan. Hon var sjuk till så väl kropp som själ och under nattens lopp yrade hon oupphörligen. Så fort det blef dager, var Erik nödsakad skaffa hjälp till sin sjuka skyddsling.

Någon läkare fans ej i närheten, men en gammal klok gumma bodde strax bredvid, till henne skickade Erik bud, och hon anlände ögonblickligen. På eftermiddagen samma dag antog sjukdommen allt svårare karaktär ock innan aftonen sväfvade hon mellan lif och död. Hennes lefnadsmål var likväl ännu icke fullbordadt och så segrade ungdomen öfver sjukdom och död och återgaf henne om och långsamt både helsa och krafter.

Farbror Erik hade under hela hennes sjukdom försigtigt undvikit att samtala om vare sig det förflutna eller tillkommande. Men nu, sedan hennes krafter någorlunda återkommit och hon icke behöfde frukta återfall, beslöt han sig för att delgifva henne de råd och förmaningar, han såg henne vara i behof utaf, och bestämde söndagen för att fullfölja detta sitt beslut.

Söndagen kom, och under det folket var i kyrkan, gick Erik in till Maria, hvilken nu satt uppe och läste predikan ur en gammal postilla. Hon hörde ej, att det gick i dörren, och först vid Eriks »god da» Maria, hur står det

till» vände hon sig om, steg upp och gick den ädle gamle till mötes.

— Tack, ädle vän, jag är nu betydligt bättre och hur skall jag kunna bevisa min tacksamhet för all den barmhertighet, ni utöfvat mot mig, en stackars öfvergifven och uti vanära nedsänkt kvinna.

— Det är just derom jag nu vill tala med er. Om ni vill lyssna till mina ord och följa dem, skall jag vara rikeligen belönad.

— Jag nämde för eder, att jag hade en dotter. Er sjukdom hindrade mig att förr än nu få fullfölja min berättelse.

— Ack, jag minnes det nu. O, låt mig få höra fortsättningen. Jag lofvar att blifva en uppmärksam åhörarinna.

— Nåväl, Sofi, så heter min dotter, var i hemmet till sitt 17:de år, men ville då ut i verlden för att få inhemta litet lärdom, ty uti ett fattigt hem på landet inhemtas icke mycket kunskaper, och icke ville jag neka henne att byta ut det tarfliga hemmet mot ett bättre.

Hon kom således i tjenst hos en grosshandlare på Ladugårdslandet för

att efterse barn. Omkring ett halft år var allting godt och väl, och hon kom regelmässigt hem hvarannan söndag.

Men efter denna tid blef hennes besök mycket sparsamma. För hvarje gång hon kom hem, hade hon alltid något nytt i klädväg, och ifrån att vara en tarflig tjenstflicka blef hon i hast en fin dam i klädseln. Lägg dertill, att hon bar hals- och armband samt guldur och ni skall ej förundra er öfver, om jag drog misstankar öfver dessa nya förhållanden. Och på mina frågor huru detta tillgått, svarade hon blott, att hennes fästman gifvit henne alltsammans. Jag släppte henne likväl ej, förr än hon sagt mig sanningen, och nu skall ni få höra till en del er egen historia.

Grosshandlaren, uti hvilkens tjenst hon kom, hade en son, 23 år gammal, och kassör å fadrens kontor. Han började snart lägga an på Sofi, som var ung och oförderfvad samt dertill glad och språksam. Hon lyssnade gerna till hans inställsamma och fagra språk. Han gaf henne presenter, han bjöd henne på nöjen, med andra ord: han uppbjöd allt för att locka henne in på

fördervets väg, hvilket äfven efter ett halft års förlopp lyckades honom. Han spelade kär uti henne och hon trodde och älskade honom. Han fick henne uti sitt våld, hyrde rum åt henne och hon blef sålunda hans mätress. Länge varade likväl ej detta rus, ty hans fader gjorde cession och sonen blef såsom förfalskare dömd till straffarbete. Han hade nämligen skrifvit och belånat af honom förfalskade vexlar.

Detta var naturligtvis ett hårdt slag för Sofi, som, då hon inga penningar fick, måste afyttra de dyrbarheter, hon fått af honom. Ja, hvad orätt fås, med sorg förgås, besannades här.

Jag tillbjöd henne att återvända hem till sin gamle fader. Jag grät och bad henne upphöra med detta förderfliga lefnadssätt, innan det blef försent. Men förgäfves. Hon blygdes öfver att komma tillbaka hem, sade hon. Och hon föll allt djupare och djupare ned i lastens djup. Någon bättring är ej att förvänta. Min dörr står likväl alltid öppen för henne och om hon blott kom och sade sig vilja stanna, skulle jag välsingna den stunden. Nu, Maria, har ni hört min olyck-

liga dotters sorgliga lefnadshistoria, hvad säger ni derom?

— Denna er dotters historia har öppnat mina ögon den har visat mig den förskräckliga väg jag sjelf var nära att beträda, O, huru grymt ångrar jag icke nu mitt uppförande och hvarföre anförtrodde jag mig ej till mina älskade föräldrar, huru mycken smärta hade då ej sparats deras ömma medlidsamma hjertan. O! hade jag dem blott här, på mina knän skulle jag bedja dem om förlåtelse, och äfven finna den.

— Var nu lugn ett par dagar, ni är ännu för klen att begifva eder ut. Följ nu mitt råd och skrif till edra föräldrar, säg dem allt från början till slut och bed dem komma hit och taga er med hem. Var förvissad om, att föräldrakärleken förnekar sig aldrig. Lika så uppriktigt som ni beder om förlåtelse, lika så kärleksfullt varder ni omsluten af deras trofasta armar.

— Det skall jag förvisso göra, och haf evigt tack för den lärdom ni gifvit mig. Ni har rykt mig undan förtappelsen, ni har öppnat mina ögon

för det rätta. Må Gud välsingna eder, ädle vän!

V.

Rubert hade nu blifvit så återställd att han kunde återgå till sin verksamhet, men glädjen var för honom bannlyst. Dagligen var han på besök hos Marias föräldrar för att med dem få tala om sin hjärtans kär.

En gång då han var på besök hos dem, kom han händelsevis att sticka sin hand uti en af fickorna på rocken, samma rock, som han haft på sig den dagen han anhöll om Marias hand, hastigt drog han handen tillbaka och höll då ett bref deri. Han påminde sig då att han på stolen fann ett papper, som han stoppade på sig. Nu ville han läsa detsamma. Döm om hans förvåning, då han fick läsa samma bref, som Maria skref till Frans, med begäran att han skulle komma till henne.

— Jag trodde detta, arma barn. Och du, Frans, som kunde vara så

usel att vilja leka med ett ungt och oerfaret kvinnohjerta för att tillfredsställa egna låga passioner, hvilken synd har du ej belastat ditt hjerta med. Och du, Maria! ja, min kärlek till dig blir oförändrad. Hvad min broder felat, det skall jag försona, blott att du vore här, du min själs herskarinna, utan dig är mitt lefnadstimglas utrunnet.

Så talade eller fantiserade Rubert då en knackning på dörren afbröt den dystra tystnaden, och brefbäraren aflemnade ett bref till Barkman.

Han hade likväl ej öppnat detsamma, förr än han, med glädjestrålande ögon utropade:

— Det är från vår älskling, kom min gumma, så får du höra hvad hon skrifver. Stanna äfven ni, herr Rubert, och hör hvad flickungen skrifver.

Rubert ock fru Barkman satte sig tysta ner och Barkman läste Marias bref, deri hon skildrade allt hvad hon lidit, sin ånger, och till slut den lidelsefulla bönen om föräldrarnes förlåtelse samt deras löfte att åter få finna en fristad uti deras kärleksfulla hem.

När han slutat läsningen, betrak-

tade alla tre hvarandra, och hvad säga de, jo, hvar och en af dem kunde för tårar icke få fram ett ord. Till slut sade fru Barkman:

— Ack, mitt älskade barn, hur kunde du väl tvifla på vår kärlek. Du har felat säger du. Ack! hvem af oss står fri. Jag ilar genast till henne. Jag skall taga dig hem, mitt barn. O! hvilken glädjedag att åter få omfamna sitt enda älskade barn.

— Som en ynnest vill jag bedja om, icke att följa med, ty återseendet mellan eder bör icke störas af någon främmande väsen, utan att ni tillåter mig att ställa en vagn till edert förfogande.

— Tack, bäste herr Rubert, icke vill eller kan vi afslå edert tillbud. Vi känna ju edert ädla hjärtelag.

Glad, ja nästan upprymd till sinnet, tog Rubert afsked och gick att beställa skjutsen och inom en half timma stod den utanför porten, och makarna Barkman, som voro färdiga, instufvade, och så bar det af till den älskade och efterlängtade, den förlorade och återfunna.

VI.

Sedan Maria afskickat sitt bref till föräldrarna, kände hon sig lättad från en stor börda och afvaktade oroligt att erhålla något bud från dem. Oupphörligt hade hon ögonen fästade på landsvägen, för att se, om någon skulle komma. Tyst, hördes ej något buller? Jo, der kommer en vagn. Hvarthän? Månne den far förbi? Nej! här stannar den. O, Gud! ser jag rätt, det är ju mina älskade föräldrar! Och så ilade hon ut att möta dem, men då hon kom dem så nära, att hon fick höra moderns röst, föll hon afsvimnad till marken.

Inom mindre än en minut var hon omfamnad af sin moder och tryckande henne till sitt ömma modershjärta hviskade hon kärleksfulla ord i hennes öra samt smekande sin älskling och ropande henne med de ljufvaste namn modershjärtat kunde finna, vaknade hon slutligen till sans och hennes första utrop var:

— Älskade föräldrar, kan ni förlåta eder olydiga och olyckliga dotter? Jag har blifvit hårdt straffad, men största straffet var att mista eder kärlek.

— Älskade barn, tala ej om det förflutna. Återseendets glädje öfvergår allt hvad jag hittills upplefvat, derför, älskade barn, måste du lofva dina gamla föräldrar att aldrig tänka på det, som skett annat än som en dröm, det förflutna skall gömmas i glömskans natt. Ett nytt lif med endast solljus skall blifva lönen för dina utståndna lidanden.

— Du må icke tro, att du är den enda, som felat här i lifvet. Ack, nej! Vi hafva alla tusenfaldiga synder att bära uppå och du mitt barn, har icke varit mer än menniska du heller, den ena felar i ett den andre ett annat och när domens dag kommer, stå vi alla som lika stora syndare inför vår Herre, ingen hafver något att berömma sig af.

— Kom nu och kläd på dig och följ med till ditt gamla hem, der endast kärlek väntar dig. Jag har medtagit varma kläder, jag visste ju att du var utan, kom nu barn. Men det är sant, låt oss få tacka din ädla välgörare, som öppnade sin dörr för dig, genom

hans mellankomst äro vi nu så lyckliga och hafva återfunnit dig. Må Guds hand ständigt hvila öfver honom och hans hus.

— Ack mina kära föräldrar, huru obeskrifligt lycklig är jag ej att åter få höra edra kära röster, det är för mina öron såsom himmelsk musik. Aldrig, aldrig mer skall jag göra mig förtjent af er vrede. Men se, nu kommer farbror Erik, min räddare, och här får jag presentera mina älskade föräldrar. Ack, pappa och mamma i denne man ser ni en af de bästa menneskovänner, som finnes på jorden. Hans arbete är tyst men ädelt, och att jag nu är så lycklig att hafva eder här är allt hans verk.

— Ja, i sanning, eder handling är beundransvärd, — yttrade pappa Barkman och trädde fram till farbror Erik, tryckte hans hand och sade:

— Ädle vän, ni skall lofva oss att anse vårt hem som edert och det ni saknar uti er ålders höst, skall ni finna hos oss nämligen ett kärlekens hem, hvarest kärleksfulla och tacksamma hjertan skola vårda och välsingna eder.

— Hafven tack, goda vänner, för

edert vackra anbud. Hvem vet, kanske förr än ni anar det, hafven ni mig hos eder. Men dröjen ej längre nu, utan far hem, Maria kan behöfva komma i ro. Tacka mig ej mer. Jag har blott gjort min pligt. Adjö med er alla, vi träffas snart. — Och sedan han hjälpt dem alla i vagnen samt för sista gången tryckt deras händer och lofvat att snart hälsa på hos dem, for Barkmans med deras dotter åter till staden,

Öfverlyckliga, som alla voro, yttrade de ej ett ord under hela vägen, och åter var Maria i sitt ljufva barndomshem, hvarest hon vid en älskad moders bröst fick utgjuta sina tårar och finna tröst och frid.

Slutet.

Ett år är förgånget. Åter finna vi Maria i rummet på nedra botten, huru annorlunda nu mot förr. Hon har nu funnit frid med Gud och sig sjelf, och ehuru sorgen tryckt sin stämpel på hennes förr så glädjestrålande ansigte, var hon likväl icke dyster, tvärtom var hon glad, ehuru glädjen

var af mera allvarsam natur än förr. Hon nämnde alldrig ett ord om Frans, och som han genom en olyckshändelse på La Plata floden råkade falla öfver bord och drunkna, var han död för alla. Hans drömmar om en lysande framtid krossades — det var lönen för falskhet. Rubert och Maria hade dagligen träffats och desto mer hon såg honom, desto mer fästade hon sig vid honom och denna känsla öfvergick snart till kärlek och i sanning, Rubert var värd en trogen och uppriktig kärlek.

Han var i dag stadd uti samma ärende som för öfver ett år sedan. Äfven nu gällde för dem det lilla rummet. Hans hjärta bultade häftigt, då han med handen på dörrvredet stod redo att gå in. Skulle väl nya hinder ställa sig i hans väg? — Må mitt öde afgöras, denna ovisshet kan jag ej längre lida.

Han steg in denna gång utan att knacka.

— Välkommen Rubert! — utropade Maria, så fort hon såg honom i dörren. Det var roligt att du kom, jag riktigt längtade efter dig.

— Säg mig Maria, har du denna gång mod att lyssna till mig? Du känner mig, anar äfven mitt hjertas hemlighet. Ja, Maria, du vet, att jag älskar dig och att jag alltid älskat dig och äfven att jag aldrig skall eller kan älska någon annan än dig. Ja, Maria, du är för mig det solen är för jorden, det vill säga, jag måste för att lefva, ega dig, ditt hjerta och din kärlek, säg, Maria, vill du blifva min maka?

— Rubert, förr missförstod jag såväl dina som mina känslor nu har jag lärt annat. Nu vet jag, att det är dig som jag älskar och älskat länge, ehuru mitt hjerta tvingats till tystnad. Du känner mitt förflydda lif och om du trots allt detta ändock älskar mig så högt, att du vill göra mig till din maka, så, Rubert, här står den öfverlyckliga Maria, som älskar dig såsom det högsta på jorden. Må Allfader uppå himmelens tron lyssna till våra hjertans suckan och välsigna vårt kärleksförbund. —

Tack, du min älskade, min förlorade och återfunna skatt, nu är jag lycklig vorden — Och tryckande den första kyssen på hennes af öfverjordisk

sällhet leende mun, hviskade han: nu min Maria, låtom oss genast för våra anhöriga förkunna vår lycka samt bedja om deras välsingnelser.

Så hastade de först upp till Marias föräldrar som med stolt och ädel föräldrakärlek välsingnade detta af dem så mycket efterlängtade förbund.

— Må den högste vara eder ledare och i blifven lyckliga. Glöm aldrig, att det goda kommer ofvanifrån ljusens fader.

Nästa besök gällde Ruberts fader, som med öppna fadersarmar mottog dem båda och gaf dem sin välsingnelse.

— Nu är sade han, min önskan uppfylld, fast jag förr ej velat nämna något derom.

Ännu återstår en vän, farbror Erik, till honom måste de ovilkorligen fara och hunno nätt och jemt dit för att mottaga den gamles välsignelse innan han uppgaf sin sista suck. Ett slaganfall ändade hans sorgliga, men på kärlek så rika lif. Sorgen öfver hans dotters olyckliga öde — hon hade för begånget brott blifvit dömd till tukt-

hus och derstädes aflidet i bröstsjukdom — var hans egen dödsdom.
Frid öfver dig, du mitt lifs räddare — sade Maria.

— Och äfven min — inföll Rubert.

STOCKHOLM 1899

H. NILSSONS BOKTRYCKERI

Döbelnsgatan 29

UNIVERSITETSBIBLIOTEKET, LUND

15000 400999159